

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနိ၂၃၃၇ ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနိ၂၃၃၈

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်

ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ဝင်းထူးသန့် (စတုရန်းပုံစံ)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာတည်း

မြသာ

စာစစ်

တင်မိခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (စတုရန်းပုံစံ)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

စံပယ်ဖြူနု

အခါတစ်ပါး ၊ စံပယ်ဖြူနု

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၁၃၆ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၂) အခါတစ်ပါး

အချိန်တစ်ပါး

စံပယ်ဖြူနီ

သူ့ကို ခြံတံခါးဝမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန် ဘယ်လောက် အံ့သြသွားခဲ့
တယ်ဆိုတာ တခြားသူတစ်ယောက်ယောက် နားလည်အောင် ကျွန်မ ပြန်ပြော
တတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အံ့သြနိုင်မှုအတိုင်းအတာ ဘယ်
လောက်ရှိသလဲ။ အဲဒီလောက် အံ့သြသွားခဲ့တယ်လို့သာ ပြောရမယ်။

သူဟာ ခြံဝက သစ်သားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ‘ဟေ့ ဘာကြောင်
နေတာလဲ’ လို့ အော်လိုက်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်တုန်းက သူ ပြန်ထွက်သွားတဲ့
အချိန် ဟင်းလင်းပွင့် တုန်ခါကျန်ရစ်ခဲ့သလိုပဲ သစ်သားတံခါးလေး နှစ်ခြမ်းဟာ
ဟိုဘက်ဒီဘက် ယိမ်းလှုပ်နေကြတယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သစ်သားတံခါးကို သူ ပြန်ပိတ်တယ်။ ခြံအဝင်
လျှောက်လမ်းလေးကနေ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်မဆီ သူ လျှောက်
လာတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ အကြားမှာ မီတာ ဘယ်လောက် ခြားနေမယ် မသိဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ဘယ်လို ကော့တက်ပြုံးနေတယ်ဆိုတာ
ကအစ မြင်ရသလိုပဲ။

“မကြောင်ပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာတုံး”

ကျွန်မအသံ နည်းနည်းများ တုန်နေသလား။ ဒါကတော့ အော်ပြော

လိုက်ရလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

“မနက်အစောကြီးတုန်းကဗျ၊ နင် အိပ်နေမှာပဲဆိုပြီး ဖုန်းမဆက်တော့တာ”

ဒီမနက်ခင်းကျမှ ဆံပင်ရှည်တွေကို ခေါင်းလျှော်ပြီး ဖားလျားချထားမိတာ ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ အမှတ်ရသွားတယ်။ ဆံပင်တွေ စည်းထားတာ ဒါမှမဟုတ် ကျစ်ထားတာနဲ့ တိုးတိုင်း ‘ဆံပင်တွေ ဖြန့်ထားပါလားဟာ၊ နင့်ဆံပင်တွေက လှကလှနဲ့’လို့ သူ ပြောဖူးတာလည်း အမှတ်ရသွားတယ်။

တစ်ခါတုန်းက သူ ဝယ်လာပေးဖူးတဲ့ ကလစ်ရောင်စုံလေးတွေကတော့ မနှစ်ကပဲ ညီမဝမ်းကွဲလေးတစ်ယောက်ကို ဘူးလိုက် ကျွန်မ ပေးပစ်ခဲ့ပြီ။ တကချီကျီ တောင်းတုန်းက နှမြောတသ စေးနဲ့ခဲ့တဲ့အစ်မကို ညီမလေး ခမျာ အံ့သြလို့ မဆုံးဘူး။ ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်လို့ ခဏခဏ ပန်တတ်မှန်း သိနေတဲ့ အဝါရောင်ကလစ်လေးကိုတော့ ညီမလေးက ဘာစိတ်ကူးနဲ့လဲ မသိ၊ မှန်တင်ခုံပေါ် ပြန်တင်ပေးထားခဲ့လို့ ကျန်နေလေရဲ့။

သူဟာ လှေကားထစ် နည်းနည်းသာ ရှိတဲ့ အိမ်ပေါ် တန်းတက်မလာဘူး။ ဝရန်တာရှေ့ မြေပြင်မှာ ရပ်နေသေးတယ်။ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်နီးချင်း မမစုကို နှုတ်ဆက်နေသေးတယ်။ မမစုရဲ့ မျက်လုံးလက်လက်တွေကို ကျွန်မ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရတယ်။ ‘ဈေးကို ဘာမှာ ဦးမလဲ’ မေးနေလို့ အမေ ဈေးသွားနေတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ရတယ်။

‘အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့လေ’လို့ မမစု လွန်သွားတော့မှ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။

“အသာနေစမ်း၊ ငါ မြေနဲ့ ရှူနေတာ”

“အရူးကောင်”

သူ ရယ်ပါတယ်။ မသိရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြား ဘာအကြောင်း ခြင်းရာမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့သလိုပဲ။ မနေ့ညကတင် ‘တုတ်တုတ်၊ ငါပြန်ပြီ’လို့နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သလိုပဲ။

သူ့ဆံပင်တွေ ပခုံးထိလှထိခင် ရှည်လျားနေတာကို ရယ်မောနေရင်းက ကျွန်မ သတိပြုမိသွားတယ်။ ကျန်ရပ်သွင်ကတော့ နှစ်နှစ်စာလောက် ရင့်ရော်ခဲ့တာကလွဲရင် နဂိုလိုပါပဲ။ မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ နှာတံစင်းစင်း၊ မျက်လုံးတွေက မကျဉ်းမကျယ်၊ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ စေ့ပိတ်ထားရင်တောင် ပြုံးလှောင်နေတော့မလို့။ အဲဒီ အပြုံးရိပ်ဟာ မျက်လုံးမှာပါ ထင်နေတတ်တယ်။ တစ်မျက်နှာ

အခါတပါး

လုံးမှာ ကြည့်မရဆုံး အစိတ်အပိုင်းလို့ ကျွန်မ ပြောတတ်ခဲ့ပေမဲ့ ဝေးနေတုန်းက တော့ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်တတ်တာ အဲဒီမျက်လုံးတွေ ဖြစ်နေပြန်ရော။

သူ ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေဟာ အိမ်ပြန်လာတိုင်း ကောက်ဝတ် တတ်တဲ့ တီရှပ်အဟောင်းနဲ့ပုဆိုးဟောင်းပဲ။ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး ကောက် လွယ်ပြီး မုန့်ကလေးတစ်ထုပ်၊ နှစ်ထုပ်လောက် ဆွဲပြီး ပြန်လာတတ်သူဟာ ဒီက ပြန်ရင်တော့ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနဲ့ပဲ။ သူ့အမေ ကြော်ထည့်ပေးချင်တဲ့ ဟင်းလျာဘူးတွေ ဘာတစ်ခုမှ အလေးခံမယူတတ်ဘူး။ ဘာဝန်မှ ထမ်းမထား ချင်သလို ရှိတတ်တဲ့ ပခုံးတွေဟာ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင် လိုဂိုနဲ့ စာလုံးအပြာ တွေ ပါတဲ့ တီရှပ်အောက်မှာ ပုန်းကွယ်နေကြတယ်။

“နင် ငါ့ကို မနက်စာ ဘာကျွေးမှာလဲ”

“ရှိတာ စားပေါ့၊ ဒီမနက် အမေ ထမင်းကြော်ပေးခဲ့တယ်၊ ကော်ဖီ တော့ ငါဖျော်ပေးမှာပေါ့၊ နင့်မြို့ကော်ဖီလောက်တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အေးလေ သည်းခံသောက်ရမှာပေါ့၊ အခု ဖျော်လိုက်၊ ဖျော်ပြီးရင် ပြော၊ ငါ လေလေး ဘာလေး ရှူဦးမယ်”

“ဟာ...အဲဒီလေရှူတာက ခုထိ မပြီးသေးဘူးလား”

“လေကောင်းလေသန့်အကြောင်း နင့်ကို ပြောလည်း နင် နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွားစမ်း၊ ကော်ဖီ သွားဖျော်ချေ”

သူ့အကြိုက် ခါးဆိမ့်ဆိမ့် အရသာ ပေါ်အောင် ကော်ဖီစပ်နေရင်းက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အံ့သြနေတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်း စိတ်ထဲကနေ အကြိမ်ကြိမ် အော်ဟစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ဘယ်ကို ရောက်ပေါက်ကုန်ကြသလဲ။ ဒီတစ်ခါ ပြန်တွေ့ရင် ပြောပစ်လိုက်မယ်လို့ ကျွန်မ တွေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ မပြောဖြစ်တော့ တာလဲ။ မလိုတော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်လို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားမှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိတဲ့ကာလကို ပြန်ရောက်သွားတာလား။

ကော်ဖီဇွန်းလေးကို လျှာဖျားမှာ ကျွန်မ တင်လိုက်တယ်။ ခါးဆိမ့် ဆိမ့်အရသာဟာ ကျွန်မ လိုချင်တာနဲ့ကွက်တိပဲ။ အခါးဟာ လည်ချောင်းကနေ တစ်မိုစိမ့် စီးကျလာတယ်။

ဇွန်းကို ဘေစင်ထဲ ပစ်ချလိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ ဝရန်တာဘက်က ခြေသံ ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်ဟာ တစ်ပြိုင်တည်းလို့ပဲ။ ခြေသံဟာ ဝရန်တာမှာပဲ ရပ်နေ တယ်။ ဝရန်တာက သစ်သားတန်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့မြေပြင်ပေါ်

က စံပယ်ရုံ၊ နှင်းဆီပင်တွေဆီ သူ ငေးနေမလား၊ လမ်းပေါ်က အင်မတန် ကျပါးတဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကိုပဲ ကြည့်နေမလား ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး။

မီးဖိုခန်းကနေ လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ကျောပြင်ဟာ ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ သစ်သားတန်းကို ဆုပ်ထားတဲ့ လက်တွေကတော့ ပြေလျော့လျော့။

နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြတုန်းကတော့ ပြေလျော့လျော့ လက်တွေနဲ့ ဝရန်တာ သစ်သားတန်းလေးကို ဆုပ်ထားခဲ့တာ သူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပဲ။ ခြံဝက သစ်သားတံခါးလေး နှစ်ခြမ်း တလှုပ်လှုပ် ယိမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို မမြင်ဖူးသလို အကြာကြီး ငေးနေခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီတံခါးတွေကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ပြန်သွားပိတ်ခဲ့ရတာ။

ပိတ်သိမ်းခဲ့ရတာ တံခါးတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်မ ဘာသာ နားလည်ခဲ့ရသေးတာပေါ့။

“အရူးမ...နင့်မနက်စာ ငါ ဒီတစ်သက် စားရဦးမှာလား”

“ရပြီလေ၊ ဒီမှာ လာစားချေ”

ထမင်းစားပွဲပေါ်က ထမင်းကြော်ပန်းကန်နဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို မေးငေါ့ပြ ရင်း ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်မဘက်ကို ခါးတစောင်း လှည့်ပြီး ပြောနေရာကနေ မီးဖိုခန်းကို လျှောက်လာတော့မလို သူ ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေတစ်လှမ်းတောင် မစရသေးခင်ဘဲ ငယ်တုန်းက ကျောက်ရုပ်တမ်းဆော့သလို တန့်သွားတယ်။

“မကောင်းဘူးဟာ၊ ဒီကိုပဲ ယူလာခဲ့”

သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ရယ်မောလိုရိပ် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီမျက်လုံး တွေကို ဆိုင်ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ ငြိမ်နေ မိသလဲဆို သူ တစ်ဖက်ကို ပြန်လှည့်သွားတဲ့အထိ။

စတွေ့ကတည်းကနေ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မ မျက်ရည်ဝဲလာ တယ်။ မျက်ရည်စိမ့်ရင်း ငဲ့ကြည့်မိလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ ထမင်းကြော် ပန်းကန်ထဲက ကြက်သွန်နီကွေးကွေးလေးတွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်လို့နေ ကြတယ်။

နောက် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာတဲ့အခါမှာတော့ သူဟာ မီးဖိုခန်းထဲ

အခါတပါး

ရောက်လို့နေပြီ။

အမေ ဈေးအပြန် ပါလာတဲ့ မုန့်ပျားသလက်တွေကို စားရင်း သူ့ အဆောင်မှာဆိုရင် မနက်စာ ကောင်းကောင်း စားရဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြောင်းတွေ ပြောပြနေတယ်။ ‘သိတယ် မဟုတ်လား ဒေါ်လေးချို’လို့ စကားတစ်ခုခု ပြောတော့မယ် ကြံတိုင်း အစပြုတယ်။ သူ့ အဲဒီလို ပြောလိုက်တိုင်း အတင်းပြောတတ်တဲ့ အရပ်ထဲက အဒေါ်ကြီးကို မြင်ယောင်ရင်း ရယ်ချင်သွားတာများ စောစောတုန်းက မျက်ရည်ပဲလိုက်သေးတာ ကျွန်မ မဟုတ်သလိုပဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ‘အရူးမ’လို့ စိတ်ကူးပေါက်တိုင်း သူ ခေါ်တတ်တာပဲ နေလိမ့်မယ်။ ပုံမှန် ခေါ်နေကျကတော့ လေး...တဲ့။ ကျွန်မ နာမည်လေးလေးမော်ဆိုတာမှာ ‘လေးလေး’ခေါ်တဲ့သူနဲ့ ‘လေးမော်’လို့ ခေါ်တဲ့သူ အုပ်စုနှစ်စု ကွဲတဲ့အထဲ သူ့ကျမှ တစ်ဘာသာ။ ‘လေးလေး’လို့ ခေါ်တာကနေ စကားသံဆက်ပြီး တစ်သံတည်းကျန်ခဲ့တာပဲလား ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူး။

သူ ငယ်တုန်းက အမေ့ကို ခေါ်တာ ‘ဒေါ်လေးရှိ’တဲ့။ သူ အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တိုင်း ကျွန်မ သိပ်စိတ်ဆိုးခဲ့ရတယ်။ ‘ငါ့အမေနာမည် ဒေါ်လေးရှိမဟုတ်ဘူး’လို့ ပြန်အော်တတ်တယ်။ ကျွန်မ ပြောတဲ့အသံလည်း သူနဲ့အတူတူပဲဆိုတာတော့ မသိခဲ့ဘူး။ သူကလည်း ဘာမှ နားမလည်တဲ့ မျက်လုံး ပေါက်လပ်နဲ့ ‘‘အေးလေ...ဒေါ်လေးရှိလေ၊ ဒေါ်ရှိရှိမို့ ဒေါ်လေးရှိပေါ့’တဲ့။ ကျွန်မကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ ‘ဒေါ်ရှိရှိမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ရှိရှိပါဆိုနေ’လို့ စွာတာပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့ကို လူကြီးတွေ ရယ်ရယ်မောမော ဖျန်ဖြေတာနဲ့ အဆုံးသတ်တယ်။ ဒါတောင် ကျွန်မက စိတ်ဆိုးလို့ ကောင်းတုန်း...တဲ့။

ငယ်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် သူ မပါဝင်တဲ့ အကန့်ဟာ ကျွန်မအတွက် အင်မတန် နည်းပါတယ်။

‘‘မနက်စာရော နေ့လယ်စာ၊ ညစာရော အကုန် ဝယ်စားတာပဲပေါ့’’

‘‘ဟုတ်ပါ၊ ဒေါ်လေးချို၊ ပိတ်ရက်တော့ ချက်ပါတယ်၊ အဲ...ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ ဒီကောင်က ဟင်းချက်အလွန် ဝါသနာပါတာဗျာ၊ ဒေါ်လေးချိုသမီးအတိုင်းပဲ’’

ကြက်သွန်ဖြူ အခွံခွာနေရင်း ကျွန်မ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရယ်သံဟာ အမေ့ဘေစင်က ရေကျသံနဲ့ ရောသွားတယ်။

အမေဟာ ခရမ်းချဉ်သီးကအစ ငရုတ်သီးအဆုံး ဈေးထဲကဝယ်လာသမျှ ရေနဲ့ သေချာပြန်ဆေးတတ်တဲ့အကျင့်အတိုင်း တစ်ခုချင်း ဆေးကြောပြီး

ဆန်ခါလေးထဲ ရေစစ်ဖို့ ထည့်နေတယ်။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းကနေ သူ့ကိုစကား ထောက်ခံပြောနေတာပါပဲ။

ကျောပေးထားလို့ အမေ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဈေးက ပြန်လာလာချင်း ဝန်တာမှာ သူ့ကိုလှမ်းမြင်လိုက်တုန်းက ပထမအံ့ဩ၊ နောက်တော့ ဝမ်းသာအားရ အမူအရာကို တမင် လုပ်ယူလိုက်ရတာ ကျွန်မ ရိပ်မိတယ်။

အခု အမေ ဘာတွေ တွေးနေမလဲ။ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ဈေးကျနေပါ လားဆိုတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ မနက်စာစားနေသူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မှာ ကြက်သွန်ဖြူ နီ သင်ကူနေသူ ကျွန်မအကြောင်း တွေးနေတာပဲ ဖြစ်ဖို့များပါ တယ်။ ဘာလို့ဆို အိမ်မှုကိစ္စမှာ သိပ်သွက်လေ့ရှိတဲ့ အမေ့လက်တွေ တစ်ချက် တစ်ချက် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေတော့တာကိုး။

ဘာလို့မှန်းမသိဘဲ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခါ တလေ ကိုယ် မကျူးလွန်ဘဲ အလိုလိုနေရင်း အပြစ်ရှိသလိုလို ခံစားရစေတဲ့ အခြေအနေနဲ့ စိတ်ခံစားချက်ဟာ တော်တော်ပဲ ဆိုးပါတယ်။

“ငါ ကျွေးတဲ့မနက်စာကျ စားပြီး ငါ့ကို စောင်းပြောနေသေးတယ်”

“ထမင်းကြော်က ဒေါ်လေးချို ကြော်တာပါဟ၊ ကော်ဖီလောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့ဦး”

“အမာ...ငါ့ကော်ဖီမျိုး နင် ကမ္ဘာပတ်ရှာတောင် မရစေရဘူး၊ ငါ ဖျော်ပေးတာမို့လို့ ငါ့အိမ်မှာပဲ ရမှာ”

မုန့်ပျားသလက်ထဲက နံနံပင်လေးတွေ ဖယ်ထုတ်ရာကနေ သူ့လက် တန့်သွားတယ်။ ခဏမှ တကယ့်ကို ခဏလေး။ ပြီးတာနဲ့ နံနံပင်ဖတ်လေးတွေ ကို အပြီးသတ် ဖယ်ထုတ်ပြီး မုန့်ကို အားပါးတရ ကိုက်လိုက်တယ်။ ပါးရိုး ကျချင်ချင်လို့ ထင်ရတဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ အစားပလုတ်ပလောင်း စားနေတဲ့အချိန် ဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပိုလို့တူတယ်။ စားနေပုံကလည်း အခုနေခါ မုန့်ပျားသလက်လောက် အရေးကြီးတာ သူ့အတွက် ဘာမှ မရှိတော့သလိုမျိုး။

အသီးအရွက်တွေ ဆေးကြောလို့ ကုန်တာနဲ့ အမေ ဟင်းစချက်တယ်။ ဒီနေ့ ဟင်းလျာက ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုပ်ဟင်းရည်တဲ့။ ဝယ်လာတဲ့အမေတော့မသိ ဘူး။ ကျွန်မမှာတော့ ဈေးခြင်းတောင်းထဲက ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုပ်ကို မြင်လိုက်တဲ့ အခါ အတော်ပဲ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ကျွန်မက အသံတိတ်ပဲ အံ့ဩသွားတာ။ သူကတော့ ‘ဟာ နေ့လယ်စာ ဒီမှာ စားမယ်နော် ဒေါ်လေးချို’တဲ့။

တွေးကြည့်ရင်တော့ တလွဲတချော် ရယ်စရာ ကောင်းသားပဲ။ နံနံပင် ကျတော့ အနံ့ကြောင့်ဆိုပြီး ငယ်ကတည်းက မစားတဲ့လူဟာ ဆူးပုပ်ကျတော့ ဘယ်လိုပဲ ချက်ပေးပေး သိပ်ကြိုက်သတဲ့။ တကယ်တော့ ဆူးပုပ် ကြိုက်ခြင်း၊ နံနံပင် မကြိုက်ခြင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ပုံသေကားကျတွက်လို့ ဘယ် တော့မှ ရမှာမဟုတ်တဲ့ လူစားမျိုးလို့ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်ပါတယ်။

အမေက ‘ဖိုးသက် ဘာဟင်း စားချင်သေးသလဲ’လို့ ပဲကြီးအိုး ပြင်နေရာက မေးတယ်။

‘အင်း’လို့ သံရှည်ဆွဲရင်း သူ စဉ်းစားနေတုန်း ဘေးတိုက် မြင်နေရတဲ့ အမေ့မျက်နှာကို ကျွန်မ အကဲခတ်နေတယ်။

အမေ့အကြည့်တွေဟာ ပဲကြီးအိုးထဲမှာ ရှိပေမဲ့ အမေ့စိတ်ကတော့ မီးဖိုပြတင်းအပြင်ဘက်ကို ရောက်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အမေ ပူနေသလား၊ စိတ်ပူနေသလား။ ကျွန်မကိုလေ...။

“ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက်လေး ချက်ပေးပါလား ဒေါ်လေးချိုရာ၊ တို့စာရာအစုံနဲ့ပဲ၊ ကျန်တာ ဘာမှ ထပ်မချက်နဲ့”

“အေးဟဲ့၊ ဖိုးသက် ပြောမှပဲ ခရမ်းချဉ်သီး ငါးပိချက် မစားရတာ တောင် ကြာနေပြီပဲ၊ လေးလေး...တစ်လက်စတည်း ခရမ်းချဉ်သီးလေး လုပ်ထားလိုက်ဦး၊ ဒီဟင်းအိုး ပြီးတာနဲ့ ချက်ရအောင်လို့၊ တို့စရာကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာ တခြားဟာသာ ပြတ်ရင်ပြတ်ရမယ်၊ တို့စရာက ပြတ်တယ်ကို မရှိတာ”

မီးဖိုပေါ်က ပဲကြီးအိုး တရဲ့ရဲ့ မြည်လာတော့ အမေက ရေနွေး လောင်းထည့်လိုက်တယ်။

“ဒီကလေးမက စားဖို့မှူးအကူတော့ ရသားပဲ နော့ ဒေါ်လေးချို”

“အံ့မယ် အကူလောက်ကို မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ တချို့ဟင်းလေးတွေ ချက်တတ်နေပြီလေ၊ ဒီလိုပဲ အစမှာတော့ သည်းခံစားရင်း ကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်လို့ ပြောပေးရတာပေါ့”

အမေရော သူရော ရယ်နေကြတယ်။ ကျွန်မကတော့ ရယ်သံတွေကို ပဲ သေချာ နားစိုက်ထောင်နေတယ်။ ယောင်ယောင်ရေးရေး တွန့်ချိုးထားတဲ့ သူ့မျက်ခုံးတွေကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။ အခုမှ ဟင်းချက်သင်နေတယ် ပေါ့လို့ ပြောချင်သလား...။

‘တစ်နေ့ကျမှ နင် ငါ ချက်တာ စားမိပြီး နောက်လည်း ကျွေးပါဦး’

ဟာလို့ ရူးနေတော့မှာပဲ လို့ ပြောမယ်ပြင်ပြီး မပြောဖြစ်ဘူး။ ပြောသင့်ရဲ့လားလို့ ဆန်းစစ်နေရလို့ပဲ။ စကားတစ်ခွန်း ပြောခါနီးတိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ စိစစ်တည်း ဖြတ်နေရတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်မ မုန်းပါတယ်။

“ဘာဟင်းတွေများ ချက်နေပြီလဲ ပြောပါဦး မလေးလေးမော်”

“နောက်ရက်မှ ငါ နင့်ကို မီးနူး ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“မြန်မြန်ပေး၊ တော်ကြာ ငါ ပြန်သွားမှ နင့်မီးနူး ထွက်လာဦးမယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ သူက ကျွန်မကို ကြည့် မနေဘူး။ မုန့်တွေ အားပါးတရ ကိုင်စားထားလို့ ပေကျံနေတဲ့လက်ကို အလင်း ရောင်နဲ့ ထောင်ကြည့်ပြီး ဘေစင်မှာ ရေထဆေးတယ်။

ခုချိန်အထိ ပြန်နေကျပိတ်ရက်ရှည်လည်း မဟုတ်ဘဲ သူ ဘာလို့ ပြန်လာသလဲ ကျွန်မ မမေးခဲ့ဘူး။ သူလည်း မပြောခဲ့ဘူး။ မနေ့ညကအထိ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားမိရင်း ဒီလို စဉ်းစားမိတာကရော အပြစ်ရှိသလားလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီနေ့ သူနဲ့ အတူရှိနေမယ်လို့ ဘယ်မှာ သိခဲ့ပါ့မလဲ။

“ဖိုးသက်က ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

“တစ်ပတ်ပဲ နေမှာ ဒေါ်လေးချို၊ တနင်္ဂနွေနေ့ပြန်မှာ၊ ခွင့်က သိပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိတ်ရက်မဟုတ် ဘာမဟုတ်ဆိုတော့...”

ပျဉ်နံရံမှာ သံရိုက်ပြီး ချိတ်ထားတဲ့ပြက္ခဒိန်ကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက် တယ်။ လေးထောင့်ကွက်လေးထဲက အနီရောင်တနင်္ဂနွေကို တွေ့တော့ ခရမ်း ချဉ်သီး အမြှောင်းကို ကတ်ကြေးနဲ့ကိုက်နေတဲ့ ကျွန်မ လက်တွေ တန့်သွား တယ်။

သူ့ရှေ့မှာ ရက်စွဲတွေအကြောင်း ကျွန်မ မပြောမိသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ ရက်စွဲအကြောင်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ကာလအကြောင်း၊ အဖြစ်အပျက် အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောရသေးတာကို သတိရလာတယ်။ ပြောဖို့ရာလည်း သူ့ဘက်က တစ်ခွန်းတလေ စလို့ မမေးခဲ့တာ သတိရလာတယ်။

ပြောလိုက်ရမလား၊ အခုပဲ ပြောလိုက်ရတော့မလား။

အဲဒီ တနင်္ဂနွေမှာ ကျွန်မ မင်္ဂလာအကြိုဓာတ်ပုံ ရိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းက အစပြုပြီးလေ...။

ကိုကို ဖုန်းဆက်လာတော့မှာပဲလို့ ကျွန်မ တွေးပေမဲ့ ဒီလောက်မြန် မြန်တော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ သူ ပြန်လာတဲ့သတင်းဟာ လေအလျင်လိုပဲ ကိုကိုဆီ ရောက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ချက်ချင်း လက်ငင်း သတင်းမေးမယ့် ယောက်ျားမျိုးထဲမှာ ကိုကို မပါလောက်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့တာပါပဲ။

သဘောထားကြီးတဲ့သူလို့ လူတွေ သူ့ကို မြင်ကြတာ ကိုကို သဘော ကျပါတယ်။ လူတော်လူကောင်းလို့ သတ်မှတ်ခံရဖို့အတွက် ကြိုးစားရတာ နဲ့တင် ကိုကိုတစ်ဘဝလုံး အသက်ရှူချောင်ချိန်မှရှိခဲ့ရဲ့လား ကျွန်မ မသိဘူး။

လက်ထပ်ပြီးရင်တောင် ကျွန်မဟာ နဂိုမူလဘဝက လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ နေရဦးမယ့်သူပဲလို့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ အားကျစကား ရှေ့တင် ဆိုကြ ရင် ကိုကို ပြုံးနေတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုအပြုံးမျိုးလဲဆို ကျွန်မတို့ ကင်မရာကို ကြည့်ပြီး လှအောင် ပြုံးပြနေကြသလိုလေ...

‘အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ’လို့ မေးနေကျလို ကိုကို မေးတော့ ‘ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ် ပြန်ကြည့်နေတာ’လို့ မကွယ်မဝှက် ကျွန်မ ဖြေလိုက်တယ်။

ကျွန်မ လက်ထဲက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်က

မှ သံသေတ္တာဟောင်းကို သော့ဖွင့်ပြီး ထုတ်ခဲ့ရတာပါ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် အိမ်ကနေ သူ ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်အကြာ၊ အမေ အသက်ရှူသံ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်နဲ့ အိပ်ပျော်ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာပေါ့။

သံသေတ္တာအဟောင်းထဲမှာ အဟောင်းနဲ့က လှိုင်နေတယ်။ ကျွန်မ သိမ်းချင်တိုင်း သိမ်းထားတဲ့ အဟောင်းအမြင်းတွေ။ မူလတန်းတုန်းက ဆုရဖူးတဲ့ ပန်းကန်လေးတွေလည်း ရှိတယ်။ အဖေ ဝယ်ပေးဖူးတဲ့ ကွန်ပါဘူးဟောင်းလေး၊ ပုံပြင်စာအုပ်ဟောင်းလေး၊ စာအုပ်ဆိုင်က တောင်းဝယ်ခဲ့ရတဲ့ ကာတွန်းစာအုပ်အဟောင်းလေး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မိဘတွေ နယ်အပြောင်းနဲ့ပါမသွားခင် ပေးခဲ့တဲ့ လက်တစ်ဝါးစာ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး၊ အတန်းထဲမှာလက်ဆင့်ကမ်းပြီး ရေးခဲ့ကြတဲ့ အော်တိုစာအုပ်လေးတွေ၊ စာတိုက်က ရောက်လာတတ်တဲ့ စာတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မ ပထမဆုံး စိုက်နိုင်ခဲ့တဲ့ နှင်းဆီပင်က ပထမဦးဆုံးပွင့်တဲ့ ပန်းခြောက်လေးတောင် ယွန်းဘူးလေးနဲ့ ရှိနေသေးတာပါ။

စက္ကူအိတ်တစ်အိတ်နဲ့ သေချာထုပ်ထားတာကတော့ စောစောက ကျွန်မ ပြောခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ပေါ့။

အယ်လ်ဘမ်ရဲ့ ရှေ့ဆုံးမှာ ကျွန်မ လသားအရွယ်က ဓာတ်ပုံလေးရှိတယ်။ နောက်တော့ တစ်နှစ်သမီး၊ နှစ်နှစ်သမီးက ဓာတ်ပုံတွေ။

သုံးနှစ်လောက် အရွယ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲတော့ သူ ကျွန်မဘေးမှာ ရှိနေပြီ။ နှစ်ယောက်သား လက်ကလေးတွေပိုက်၊ မျက်နှာတွေ ရှုတင်းတင်းနဲ့ ကင်မရာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြတာများ ပြုံးပဲ မပြုံးတတ်တော့တဲ့အတိုင်း။ ဓာတ်ပုံဆရာခမျာ ပြုံးပါ...ပြုံးပါလို့ ဘယ်လောက် ပြောခဲ့ရမှာပါလိမ့်။

သူ မပြုံးတာကတော့ ငယ်ဘဝ ဓာတ်ပုံလေးတချို့တင်ပါ။ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်စေ၊ သုံးယောက်တွဲ သို့မဟုတ် အုပ်စုလိုက်ဖြစ်စေ နောက်ပိုင်း ရိုက်ထားတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ဓာတ်ပုံတွေမှာတော့ သူ့ရုပ်ဟာ ပြုံးထေ့ထေ့ချည်းပဲ။ မသိရင် ဓာတ်ပုံဆရာကို မဟုတ်ဘဲ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုံးပြနေသလိုပဲ။

ကျွန်မမှာသာ ဒီအယ်လ်ဘမ်ထဲ ရှိနေသမျှ ဓာတ်ပုံတွေထဲ နှစ်ပုံ၊ သုံးပုံကလွဲလို့ အလိုမကျဖြစ်နေသလို မှန်ကုပ်ကုပ် ရုပ်နဲ့ချည်း။

ဓာတ်ပုံ ရိုက်ရတာကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး။ ငယ်တုန်းက ဘာလို့မကြိုက်သလဲ မမှတ်မိပေမဲ့ အခုအသက်အရွယ်မှာတော့ “ရိုက်မယ်” လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ နဂိုနေ အမူအရာ၊ စိတ် ဘာတစ်ခုမှ ကျန်မနေတော့ဘဲ သတိအနေ

အခါတပါး

အထားနဲ့ စိတ်ရှုပ်သွားရတာကို မကြိုက်တာပါပဲ။

အဲဒီလို အမျိုးသမီးက တစ်ရက်တည်း ဓာတ်ပုံတွေ ရာနဲ့ချီပြီး ရိုက်
မယ်ဆိုတာ ရယ်စရာ ကောင်းမနေဘူးလား။

“ဒီနေ့ ကျောင်းဘက် လာဦးမလားလို့ လှမ်းမေးတာ”

ကိုကိုအသံဟာ ကျွန်မနဲ့ ဖုန်းပြောလည်းပဲ စာသင်ခန်းထဲမှာ စကား
ပြောနေသလို လေသံမျိုးပဲ။ စကားလုံးတွေရဲ့ လှိုင်းအနိမ့်အမြင့်ဟာ အသားတကျ
ပိရိသေသပ်နေတတ်တယ်။ ဒီစကားလုံးရောက်ရင် ဒီအသံမျိုးရှိရမယ်လို့ အသံ
ဆရာတစ်ယောက်က ညွှန်ကြားထားသလိုပေါ့။

“မလာတော့ဘူးလေ”

“လေး မလာရင် ကိုကို ထွက်လာမလို့”

ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာတဲ့လေဟာ ကျွန်မ မျက်နှာကို တို့ထိသွား
တယ်။ မိုးကြိုမှိုလေး မရွာတဲ့နေ့မို့ ထင်ပါရဲ့၊ လေကအစ ပူပြင်းလို့။

ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ် နောက်တစ်မျက်နှာကို ကျွန်မ လှန်လိုက်တယ်။
နောက်တစ်မျက်နှာ...နောက်တစ်မျက်နှာ။

“ကိုကိုကလည်း ဒီရက်တွေ အလုပ်များတယ်လည်း ပြောသေးတယ်၊
နားပါဦး၊ မဖြစ်မနေ အိမ်လာဖို့ အရေးတကြီး ဘာမှမှ မရှိပဲဟာ”

“ဪ...မနေ့ကလည်း မတွေ့ကြဘူးလေ လေးရဲ့”

“ကိုကိုကလည်း ခါတိုင်းလည်း လေးတို့ နေ့တိုင်း တွေ့နေကြတာမှ
မဟုတ်ပဲဟာ၊ အဆန်းလုပ်လို့”

“အရင်တုန်းက လေးကို ငဲ့ပြီး ခဏခဏ မလာတာ မတွေ့ကြတာပါ
လေးရာ၊ ဇူလိုင်လဆန်းဆို လက်ထပ်ကြတော့မှာ လူတိုင်း သိနေပြီပဲ၊ တောင်း
ရမ်းပြီးကြပြီပဲဟာ”

“အဲဒီတောင်းရမ်းပြီးကြတာ နှစ်ပတ်ရှိပါပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်
ပတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ လေးတို့ ပုံမှန်နေခဲ့ကြတာပဲ”

“လေး...”

ကိုကိုခေါ်သံဟာ ကိုကိုခေါ်သံ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ။ ကျွန်မ လက်တွေ့ဟာ
လှန်လက်စ စာမျက်နှာမှာ ရပ်သွားတယ်။ နားထဲ စိမ့်ဝင်လာတဲ့အသံနောက်က
စိတ်ကို ဖတ်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဖွဖွ ကြားရတဲ့ ကိုကိုအသက်ရှူသံ။

ခင်ပွန်းလောင်းကို အားနာတာ ဖြစ်ကောင်းရဲ့လားမသိပေမဲ့ ကျွန်မ
အားနာသွားပါတယ်။

“အလကား စတာ၊ တစ်ခါတလေလည်း ကိုကို စက်ရုပ်လိုမဟုတ်ဘဲ စကားပြောစေချင်လို့ လေး စတာ၊ လာချင်လာခဲ့ပေါ့၊ အမှန်က မေးနေစရာမှ မလိုတဲ့ဟာ”

စိတ်လက်ကြည်သာသွားပုံ ပေါ်တဲ့ ကိုကိုရယ်သံကို နားထောင်ရင်း စောစောက ဖွင့်လျက်သား အယ်လ်ဘမ် စာမျက်နှာကို ကျွန်မ ငေးနေတယ်။

ဒါ ရှစ်တန်းနှစ်က အုပ်စုလိုက် ရိုက်ထားကြတဲ့ ဓာတ်ပုံပေါ့။ ကျောင်း နှစ်ပတ်လည်စည်းဝေးပွဲအပြီးမှာ ရိုက်ထားတာလို့ ကျွန်မ မှတ်မိတယ်။ ကျောင်း မှာ ရိုက်တဲ့တချို့ဓာတ်ပုံတွေလိုတော့ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲမှာ အဖြူ အစိမ်း တူညီ ဝတ်စုံနဲ့ ဟုတ်မနေဘူး။ အကအဖွဲ့ထဲ ပါတဲ့သူတွေက အကအဖွဲ့က တူညီဝတ်စုံ တွေနဲ့၊ ဆုရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့အိမ်တွေက အသစ်ချုပ်ပေးထားတဲ့ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံလေးတွေနဲ့။

ကျွန်မကတော့ ဆုရတဲ့သူ မဟုတ်ပေမဲ့ အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံနဲ့ပါ။ ရှစ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းအထိ လူရွေးပြီးပါဝင်ရတဲ့ အဖွင့်သီချင်းအဖွဲ့ကလည်းပဲ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ကြရတာကိုး။ ကျွန်မနောက်မှာ ရပ်နေတာကတော့ သူပါပဲ။ သူဟာ မူပိုင်အပြုံးနဲ့ ဓာတ်ပုံကင်မရာကို ကြည့်လို့နေတယ်။

သူ့အပြုံးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်က ပြုံးခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ အခုလောလောလတ်လတ် မြင်တွေ့နေရသလိုပဲ။ ကြည့်ကောင်းဖို့ မဟုတ်ဘဲ ‘ငါ ပြုံးနေတယ် တွေ့လား’ လို့ တံဆိပ်ကပ်ထားသလို အပြုံးမျိုး။

တကယ်တော့ ဒီလိုအပြုံးကို မြင်ရဖို့နေနေသာသာ သူ့ကို ကျောင်းပွဲမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့တောင် ကျွန်မ ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။

လွန်လေပြီးသော
နှစ်ကာလများ

အဲဒီတုန်းက ‘သက်ဇော် မလာသေးဘူးလား လေးလေး’လို့ တတိယ အကြိမ်မြောက် အမေးခံရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ စိတ်တော်တော်ရှုပ်သွားခဲ့တယ်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ငါ့ကိုပဲ လာမေးနေကြတာပဲ”

နဂိုကတည်းကမှ လူတကာကို အားနာဖို့ အသင့်ရှိနေတယ် ထင်ရတဲ့ မူမူခမျာ မျက်နှာလေး ငယ်သွားတယ်။ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးလေးတွေ ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ နေရခက်သွားတယ်။ အရေးထဲ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာတောင် မူမူ ဆံပင်ရှည်တွေကို ကျစ်ဆံခြီးနှစ်ဖက်ခွဲကျစ်ပြီး ဖဲကြိုးစိမ်းလေး ချည်ထားတာ လှသားပဲလို့ ကျွန်မ တွေးမိတယ်။

“ငါတို့အတန်းထဲက လေးယောက်စလုံး ရောက်ပြီလားလို့ ဆရာမ က မေးနေလို့ပါဟယ်”

အဖွင့်သီချင်းဆိုဖို့ အရွေးခံထားရတဲ့အထဲမှာ မူမူလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ အောင်ကိုရယ် သူရယ် ကျွန်မရယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လလုံးလုံး ကျွန်မတို့ သီချင်းတိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ညနေဘက် ကျောင်းအဆင်းဆိုရင် သီချင်းတိုက်မယ့် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ အားလုံးဆုံကြပြီး သီချင်းတိုက်ရတာ ပျော်စရာကောင်း

ပါတယ်။ သီချင်းတိုက်ပြီး အိမ်အပြန်မှာ စကားတွေ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောပြီး အတူပြန်ကြရတာလည်း ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

ပျော်စရာမကောင်းတဲ့အဖြစ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကမှ စခဲ့တာပါ။

“အေးပါ မူမူရာ၊ ငါ့ကို အောင်ကို တစ်ခါ လာမေးတယ်၊ ကိုးတန်း က အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် တစ်ခါ လာမေးတယ်၊ အခု နင် မေးတယ်၊ ငါ မှ ဖိုးသက် ကျောင်းရောက်ပြီလား၊ မရောက်သေးဘူးလား မသိတဲ့ဟာ ငါ့ ကိုပဲ ဝိုင်းမေးနေကြလို့လေ”

“နင်ပဲ သိမှာမို့လို့ မေးတာပေါ့ လေးလေးကလည်း”

အမှန်တော့ စိတ်အခန့်မသင့်ချိန် ဘေးဘီကို မဲမိတာသက်သက်ပဲဆို တာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိပါတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခုခု မှာချင်ပြော ချင်တာရှိတိုင်း ကျွန်မပဲ ကြားခံလူ ဖြစ်ခဲ့တာ ဟိုတုန်းကတည်းက။ အခုမှ ဘာလို့ အဆန်းလုပ်ရသလဲလို့ မူမူ ပြန်မမေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတယ်။

“ငါ သူတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်တော့ မေးလာသေးတယ်၊ မမညှိုက ဖိုးသက် ကျောင်းသွားလိုက်ပြီတဲ့၊ အစောကြီးကျောင်းလာတယ်လည်း ပြော သေးတယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်များ ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး”

“စိတ်ညစ်ပြီးများ တစ်နေရာရာ ထွက်သွားသလားမသိဘူး...နော်... လေးလေး”

မူမူဟာ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ပြောရင်း ကျွန်မကိုပါ တစ်လက်စ တည်း အဖော်ညှိနေတယ်။

အိမ်က ထည့်ယူလာတဲ့ မှန်အဝိုင်းလေးထဲ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် မမြင်ဖူး သလို ကြည့်နေရင်း ကျွန်မ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်တယ်။ မူမူအပြောကို မဟုတ် ကြောင်း အဖြေပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်မယ်မှန်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် မသိလို့ပဲ။

မှန်ထဲက ကောင်မလေးဟာ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေ ဟာ မျက်လုံးတွေကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေပေမဲ့ မြင်တယ်လို့ မထင်ရဘူး။ ပန်း ရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုးဆေးတင်ထားတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကနေ ‘အရူးကောင်’လို့ တိုး တိုးလေး ရွတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီ ‘အရူးကောင်’ကို မနေ့ညနေက နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့သေးတယ်။ နှစ်ရက်တိတိ ကျောင်းလည်း မတက်၊ သီချင်းတိုက်တဲ့ဆီလည်း ရောက်မလာတာမို့ သူ့အိမ်ကို ကျွန်မ လိုက်သွားခဲ့တာပါ။ အမှန်တော့ သူ့အိမ်ကို ကျွန်မ သွားချင်စိတ်ရှိမနေဘူး။ အမေတို့ဆီကရော အတန်းထဲကပါ ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ ကြားရတဲ့စကားတွေအရ သူ့အမေ အန်တီမြိုင်ကို၊ သူ့အစ်မ မမညိုကို တွေ့ရမှာ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ အားနာသလိုလို၊ သနားသလိုလို ခံစားရလို့ပါပဲ။

မသိရင် နောက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ မသိုးမသန့် သတင်းထွက်နေရာက အိမ်ပေါ်က အတိအလင်း ဆင်းသွားခဲ့တာ သူ့အမေမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မ ဖြစ်နေသလိုလို အားနာအပြစ်မကင်းစိတ်မျိုးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ မသွားလို့လည်း မဖြစ်တဲ့နောက်တော့ သွားလာနေကျ ခြံကိုပဲ တွန့်ဆုတ်စိတ်တစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်မ ဝင်သွားခဲ့ပါတယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်း အန်တီမြိုင်ကို ငိုထားမှန်း သိသိသာသာ နာကျင်နီရဲနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲပြုရင်း ‘ဖိုးသက် ခြံနောက်မှာ လေးလေး’လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ ခါတိုင်းလို ‘ဘာဟင်းချက်သလဲ’ဆိုပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ လေတိုက်သလို တိုးဝင်၊ အုပ်ဆောင်းဖွင့်တာတွေ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ မမညို မရှိဘူးဆိုတာကိုတောင် ဝမ်းသာသွားပြီး နောက်ဖေးပေါက်ကနေ ခြံနောက်ကို ဆင်းသွားလိုက်တယ်။

သူဟာ မန်ကျည်းပင်ရိပ်က ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်နေတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က သတင်းစကားတွေ စပြီး ထွက်လာတော့ အော်ဟစ်သောင်းကျန်းလိုက်သေးတယ်ဆိုတဲ့ သူဟာ တကယ်ရင်ဆိုင်ရတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ခဲ့သလဲ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒုတိယမြောက်ညနေ ကျွန်မ တွေ့ချိန်မှာတော့ လက်ထဲမှာ ဂစ်တာတစ်လက်နဲ့။

တကယ်တော့ သူ ဂစ်တာ သိပ်မတီးတတ်သေးပါဘူး။ အခုမှ သင်ခါစ။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုတော့ ကြိုးစားပမ်းစား တီးနေတာပါ။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မ မပြန်မချင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကိုပဲ နားညည်းလောက်အောင် နားထောင်ခဲ့ရတာပါ။

အမေ့ကိုတော့ ‘ဖိုးသက်ဇော်ကို သွားအားပေးလိုက်ဦးမယ်’လို့ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာ။ တကယ်တမ်း သူ့အနား ရောက်တော့ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေလိုက်တာပဲ။ ‘အားမငယ်ပါနဲ့ ဖိုးသက်ရယ်၊ ငါ ရှိပါတယ်’ဆိုတာမျိုးတွေက ရုပ်ရှင်ထဲပဲ ပြောလို့ကောင်းတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ ဘာမှ

ပြောမထွက်ဘူး။ ဘာမှလည်း မေးမထွက်ဘူး။ လက်သံမမှန် ဘာမမှန် တီးနေတဲ့
ဂစ်တာသံကိုပဲ နားထောင်နေလိုက်တာပဲ။

ငါးကြိမ်လောက် ကျောတီးပြီးတော့မှ ‘နင် မပြန်သေးဘူးလား’တဲ့။
ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ မန်ကျည်းရွက်ကြွေတွေ၊ ဖုန်မှုန့်တွေနဲ့
ကျုံးပက်မိမလားပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်အတန်းမှာတော့ ဒေါသထွက်မယ့်အစား ကျွန်မ
ဝမ်းနည်းသွားခဲ့တယ်။ ခေါင်းငုံ့ထားတာမို့၊ မျက်တောင်ရှည်စိပ်စိပ်တွေကလည်း
အုပ်နေတာမို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက်သာ မြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို
ငေးနေခဲ့တယ်။ အန်တီမြိုင်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ မျက်လုံးတွေ။ တစ်ခုပဲ ကွာတာက
သူ့မျက်ရည်တွေဟာ မျက်လုံးမှာ မရှိတာပဲပေါ့။

“ဟေ့ လေးလေး”

အတွေးထဲ မျောနေရာက ကျွန်မ လန့်ပြီး ‘ဟင်’လို့ ထူးလိုက်တယ်။
မူမူဟာ ကျွန်မကို တအံ့တဩ ကြည့်နေလေရဲ့။

“ဘာတွေ တွေးနေတာတုံး ငါ ခေါ်တာ နှစ်ခါတောင် ရှိနေပြီ”

ဟုတ်သား...။ ကျွန်မ မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှာမှ မဟုတ်တော့ပဲ။ ကျောင်း
ခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေပြီပဲနော်။

“မနေ့ညနေက အကြောင်းတွေပါဟာ”

မှန်အဝိုင်းလေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ဆံပင်တွေကို ဘီးနဲ့ ခပ်သွက်သွက်
ဖွီးလိုက်တယ်။ အရှေ့ဆံပင်တိတိ၊ ဘေးဆံပင်တွေက ကုပ်ဝဲမို့ အပြင်ရ သက်
သာတာ ကောင်းသားပဲလို့ တွေးနေတုန်း ‘ဟေ့ကောင် အခုမှ လာရသလားဟ’
ဆိုတဲ့ အောင်ကိုအသံ အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရတော့တာပါ။

ကျွန်မ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘူး။

မှန်ဝိုင်းလေးကို အခန်းတံခါးပေါက်ဆီ လှမ်းကြည့်လို့ရအောင် နည်း
နည်း ရွှေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီမှန်ကိုပဲ ကျွန်မ စိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။

အခါတပါး

ကျွန်မဘဝမှာ မိတ်ကပ်အပြည့်လိမ်းခြယ်ဖူးတာဟာ နှစ်ကြိမ်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။ ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့ရယ် မူမူတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီးအရံ လုပ်တုန်းကရယ်။

ဘွဲ့ယူတဲ့နေ့လို မိတ်ကပ်အပြည့် မဟုတ်ဘဲ မိတ်ကပ်ပါးပါး စလိမ်းဖူးတာတော့ ကိုးတန်းနှစ်က ကျောင်းနှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးနဲ့ ဆုပေးပွဲမှာ အဖွင့်သီချင်းအဖွဲ့ထဲ ထပ်ပါရလို့ပါပဲ။ မူမူအစ်မက နှစ်ယောက်စလုံးကို လိမ်းပေးလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ငြိမ်ခံခဲ့ရတာ။ အဲဒီနေ့ကပဲပေါ့။ ငါ မင်းသမီးလုံးဝ မလုပ်ဘူးလို့ စိတ်ကူးလိုက်တာ။ မီးရောင်အောက်မှာ မိတ်ကပ် အပြည့်နဲ့ သရုပ်ဆောင်နေကြရတာ သနားပါတယ်တောင် တွေးခဲ့သေးတယ်။

ကျွန်မ အတွေးကို စကားလုံးအဖြစ် ပြောင်းပြောတော့ ကြားတဲ့သူတွေက ရယ်ကြတာပါပဲ။ သူကတော့ ကြားကြားချင်း ရယ်ရုံမကဘူး။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်တောင် ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

“မင်းသမီး မလုပ်ချင်လို့တဲ့၊ အံ့မာ..အတော် ပြောရဲဆိုရဲ ရှိတယ်”

စနောက်မှန်း သိပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးသွားပါတယ်။ ဒါ..ကျွန်မ မလှလို့ ပြောတာပဲလို့ ချက်ချင်း တွေးမိပြီး စိတ်ဆိုးတာရဲ့နောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုက ပိုအားကောင်းသွားတယ်။

သူ့အတွက်တော့ ကျွန်မလိုရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ မင်းသမီး မလုပ်ချင်ကြောင်း ပြောတာ ရယ်စရာပေါ့လေ။ သူက အလှကြိုက်ကိုး။ သူ့ရည်းစား မွန်မွန်ရည်က သိပ်လှတာကိုး။

မွန်မွန်ရည် လှပုံဟာ တခြားကျောင်းတွေအထိတောင် ကျော်ကြားတာ ကျွန်မ သိသားပဲ။ ကျွန်မတို့ကျောင်းက အတန်းကြီးကျောင်းသားတွေဆိုလည်း မွန်မွန်ရည်ကိုသဘောကျကြတာ ပုံလို့။ ကျွန်မတို့တွေ ချွေးသံတရွံ့ရွံ့ ထုပ်ဆီးတိုးလို့ ကောင်းတုန်းအချိန်မှာ မွန်မွန်ရည်ဟာ ဣန္ဒြေအပြည့်နဲ့ ရည်းစားစာတွေ ငြင်းထုတ်နေရပြီ။ မွန်မွန်ရည် လမ်းလျှောက်ပုံလေးကို လိုက်ငေးရပေမဲ့လည်း သူ ကျွန်မတို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အော်မရယ်နိုင်တာ၊ ဆီးထုပ်တွေ အားပါးတရ စုပ်မစားနိုင်တာအတွက်တော့ သနားရတယ်။

ဒီလို အလှကလေးကိုမှ ရည်းစား တော်ထားရတဲ့ သူလိုလူမျိုးအတွက် ကျွန်မရဲ့ မဟာစိတ်ကူးတော်ကြီးဟာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ ဝမ်းနည်းပြီဆိုမှတော့ ကျွန်မ အတွေးတွေဟာ တော်တော်နဲ့ မရပ်တော့ပါဘူး။

ရှစ်တန်းတုန်းက ကျောင်းဆုပေးပွဲနေ့အပြီး အိမ်ပြန်ကြမယ်လုပ်တော့

သူ မပြန်သေးဘဲ မွန်မွန်ရည့်အနား စကား သွားပြောနေတာ ကျွန်မ သတိရ သွားတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ သူ့အိမ်အကြောင်းတွေးပြီး စာနာမဆုံး ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နား တပြုံးပြုံးလုပ်နိုင်တဲ့သူကို အံ့သြခဲ့ရတယ်။

အဲဒီညနေပါပဲ။ သူ မွန်မွန်ရည့်တို့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်ပြန်သွားခဲ့တာ။ အက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မို့ ဝတ်စုံသစ်နဲ့ မိတ်ကပ်လေးနဲ့ မွန်မွန်ရည့် အခါတိုင်းထက် ပိုချောမောနေတာကို ကျွန်မ သေချာမကြည့်တောင် မြင်နေရတာ။ သူတို့တွေ အခန်းထဲကထွက်သွားတာကို မှန်ဝိုင်းလေးထဲကနေ ကျွန်မ ကြည့်နေခဲ့တာ။

“ဟေ့ ငါ အလကား စနေတာ၊ ဘယ်နှယ် မျက်ရည်ဝဲနေရတာတုံး၊ အရူးမ”

“ဘာမှ မျက်ရည်မဝဲဘူး”

“ငါ သိပါတယ်ဟ မညာစမ်းပါနဲ့”

“အေး...ငါ့ကို မလှဘူးလို့ ပြောချင်တာ ငါလည်း သိတယ်”

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ မွန်မွန်ရည့်လို အသားမဖြူဘဲ ညိုစိမ့်တဲ့ဘက် ရောက်နေတာ၊ အရပ်မမြင့်တာ၊ မျက်လုံးမျက်ခုံး မထင်ရှားတဲ့အပြင် ပါးစပ်ပြဲ တယ်လို့တောင်ဆိုနိုင်တာကို ကျွန်မ တွေးမိသွားတယ်။ ကျောင်းအပြန်လမ်းမှာ မို့ ရှက်စိတ်နဲ့ မငိုပေမဲ့ မျက်ရည်က ပိုလို့ စိမ့်လာပါတယ်။

“ငါက လုတာမလုတာကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးအရူးမရဲ့၊ သရုပ် ဆောင်ဖို့မပြောနဲ့၊ သီချင်းဆိုတာတောင် နင် လူမကြည့်ရဲတာကို ပြောနေတာ”

ကျွန်မ စိတ်ဆိုးနေပြီဆိုပြီး ဘေးက ငြိမ်နေတဲ့ မရွှေမှုလည်း အဲဒီတော့မှ အသံထွက်တော်မူတယ်။

“အံ့မယ်လေး ဒါတော့ ဟုတ်ပါ၊ စင်ပေါ် တက်ခါနီးရင် ချွေးတွေ ပြန်ပြီး မူမူရယ် ငါ့ကို လုပ်ပါဦးဆိုတာချည်းပဲ”

“နင်ကတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့လေ”လို့ မူမူကို ကျွန်မ လှည့်ပြီး ရန်တွေ့လိုက်တယ်။ ဘေးဘီ လှည့်ရမ်းတတ်တဲ့ ကျွန်မအကြောင်း သိပြီးသားမို့ မူမူက ရယ်ပါတယ်။

“ငါလည်း ကြောက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါကလေး စင်ပေါ်ရောက်လို့ မိုက်ခံကရိဖုန်း ကိုင်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှ မမြင်တော့ဘူး”

ပြောပြီးတာနဲ့ သူ့ဘာသာ ဆက်ရယ်နေပြန်ပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ မွန်မွန်ရည့်အကြောင်း ဆက်တွေးနေမိတယ်။

တစ်ရက်တုန်းကပေါ့။ အတိအကျ ပြောရရင် ရှစ်တန်းနှစ် ကျောင်းဆု

အခါတပါး

ပေးပွဲပြီးလို့ တစ်ပတ်လောက် အကြာမှာပေါ့။ မွန်မွန်ရည်ဟာ ဗလာစာအုပ်လေး တစ်အုပ် ကိုင်ပြီး ကျွန်မ ခုံအနားကို ရောက်လာခဲ့တာ။ ‘ဒီလက်ရေး မြင်ဖူး လား’ မေးဖို့ သူ ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ရွေးပြီး သတိရသလဲလို့ နောက်နောင်မှ ပြန်တွေးပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကတော့ လက်ရေး ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာတစ်ကြောင်းကို ကြည့်ပြီး တဒင်္ဂ ဆွံ့အခဲ့ပါတယ်။ ‘မွန်ရည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေမိပါပြီ’တဲ့။ ‘ဆရာခုံမှာ စာအုပ်ထပ်တဲ့အထဲ လာရေးထား တာဟယ်၊ နင်များ လက်ရေး သိမလားလို့လေ’လို့ မွန်မွန်ရည် ထပ်ပြောတော့ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်လိုက်တယ်။ အတန်းနောက်ဆုံးက ခုံမှာ ထိုင်ရင်း အတန်းပြင်ကို ဘာငေးမှန်းမသိ ငေးနေတဲ့ သူ့ဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက် တယ်။ ‘ဘယ်သူရမလဲ၊ ဟိုကောင်ပေါ့’လို့ ကျွန်မ ဖြေလိုက်တုန်း သူ့မျက်လုံးအ ကြည့်တွေဟာ မွန်မွန်ရည်နဲ့ကျွန်မဆီ ရောက်လာခဲ့တာပေါ့။

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးခါမှ ကျွန်မ သတိတရ ပြန်ကြည့်ချင်လာ တဲ့ ရုပ်ရှင် ‘Runaway Bride’ ကို ပထမဆုံးကြည့်ဖူးတာ မှတ်မှတ်ရရ သူ့အိမ်မှာပါ။ အမေ ခိုင်းလို့ ဆီထမင်း သွားပို့ရင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတဲ့ မမညို နံဘေး စကားလေးဘာလေးပြောပြီး ဝင်ထိုင်ရာက ကြည့်ဖြစ်သွားတာပါ။

ဇာတ်လမ်းရယ်ဘာရယ် မသိပေမဲ့ မမညို အပြောနဲ့ ဒီသတို့သမီး ဟာ မင်္ဂလာပွဲသုံးပွဲစလုံး မင်္ဂလာတီးလုံးနဲ့ လျှောက်လမ်းပေါ် လျှောက်နေခါမှ ပြန်လှည့်ပြီး ထွက်ထွက်ပြေးတယ်လို့ အတိုချုပ် နားလည်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါ ဆိုရင် အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေမဲ့ သုံးခါတောင်ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်လို့ ကျွန်မ တွေးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ရုပ်ရှင်ဆိုကတည်းက စိတ်ဝင်စားစရာကိုသာ ရိုက်ပြမှာ မဟုတ်လား။

ဂျူလီယာရောဘတ်နဲ့ ရစ်ချတ်ဂီရီလို့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ နာမည် မသိသေးတဲ့ မင်းသမီးနဲ့မင်းသား နန်းတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းကျတော့ မမညိုက ကျော်ပစ်ပါတယ်။

ထွက်ပြေးတဲ့သတို့သမီးဆီ မေးမြန်းစူးစမ်းဖို့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ သတင်း သမားကိုယ်တိုင် စတုတ္ထမြောက် သတို့သား ဖြစ်လာခါနီးမှာပဲ နှေ့ခင်းတစ်ရေး အိပ်ရာက နိုးတဲ့ ကိုယ်တော်ချော ရောက်လာတယ်။

‘ဘာကားကြီးလဲ မမ’လို့ ဆီထမင်း စားရင်း မမညိုကို မေးတယ်။ ရုပ်ရှင်မှာ မျောနေတဲ့ မမညို မဖြေတော့ ထပ်မေးတယ်။

“အဲဒီမိန်းမက ဘာဖြစ်နေတာလဲ မမ၊ အင်္ကျီအကွက်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ခေါင်းမှာကျတော့ သတို့သမီး ဂါဝန်အဖြူက ခေါင်းဆောင်းလား ခေါင်းစွပ်လား အဲဒါကြီးနဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မမညိုက သူ့မောင်ကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးတော့တာပဲ။

“နင်ဟာလေ အစကနေ ဘယ်တော့မှလာမကြည့်ဘူး၊ ပြီးရင် လမ်းတစ်ဝက်ကနေ သူတို့ ဘာဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အားကြီးမေးချင်တယ်၊ ငါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် ဒါမျိုး မပြောချင်တာ မသိတာကျလို့”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ အဲဒီလို ပြောပြောဆိုဆို ကြည့်ရတယ်ဗျ၊ မမဟာက ဇာတ်ကားတွေက နဂိုကတည်းက ပျင်းစရာကြီးပါဆိုနေ ဒီလိုဆိုပိုပျင်းမှာပေါ့”

“ပျင်းရင် မကြည့်နဲ့ပေါ့”

“ဟာ မမက တီဗွီကို အပိုင်စီးထားတာလေ၊ ကျွန်တော် ဇာတ်ကားကြည့်ချင်တာတောင် စောင့်နေရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ တိတ်စမ်း ကောင်းခန်း ရောက်နေပြီ”

မမညိုက သူ့လက်စွဲတော် မျက်စောင်းနဲ့ ထပ်အော်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူတို့မောင်နှမ စကားနိုင်လှတိုင်း ရယ်နေရတာပဲ။

ရုပ်ရှင်မှာတော့ သတို့သမီး ဝတ်စုံ အဖြူလေး ဝတ်ထားပြီဖြစ်တဲ့ မင်းသမီးဟာ ဧည့်ပရိသတ်အလယ် လျှောက်လမ်းကနေ လျှောက်လာပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကတော့ ပြုံးလို့၊ ထွက်မပြေးတော့ဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ အင်း...ထွက်ပြေးတော့မယ်လို့လည်း ထင်ရပါတယ်။

“ကြည့်နေ ပြေးဦးမလား မသိဘူး”

မမညိုက အားမလိုအားမရနဲ့ သူ့ဘာသာ ပြောနေတယ်။

အစ်မကို မမေးရဲလို့ ထင်ပါရဲ့၊ “ဒီမိန်းမက ဘာပြေးနေလို့လဲ”လို့ ကျွန်မကို သူ လှည့်မေးပါတယ်။

“မင်္ဂလာပွဲကျမှ သတို့သားတွေကို ထားထားပြီး ထွက်ပြေးတာတဲ့၊ ဟယ်...ကြည့်ဦး...ကြည့်ဦး ပြေးပြန်ပြီ”

ဂါဝန်ဖြူတလွှားလွှားနဲ့ သတို့သမီး ထွက်ပြေးနေတုန်း မမညိုနဲ့ ကျွန်မမှာ ပြန်မိတော့မလား၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တော့မလဲ အသည်းတယားယားပေါ့။ သတို့သမီး တက်လိုက်သွားတဲ့ ထရပ်ကားနောက် ပြေးလိုက်ရင်း မမီလိုရပ် ကျန်ရတဲ့ သတို့သားကိုလည်း သနားရတယ်။ ဒီမိန်းမ ဘာလို့များ ထပ်ပြီး

အခါတပါး

ထွက်ပြေးရတာလဲလို့လည်း တွေးလိုက်သေးတယ်။

ကျွန်မဆိုရင်ရော...။ အမှန်တော့ ဒီလိုအဆင့်အထိ တွေးဖို့နေနေသာ သာ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားလေးတွေကို ကစားဖော်၊ အတန်းဖော်ဆိုတာကလွဲပြီး မမြင်တတ်သေးပါဘူး။ မမညိုကတော့ ‘ငါသာဆိုရင် မကြိုက်ရင် မင်္ဂလာကို မဆောင်ဘူး၊ ဆောင်ရင်လည်း မပြေးတော့ဘူး’ လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောတယ်။

“ပြေးရင်လည်း သတို့သားက ပျော်ပြီး လိုက်မဖမ်းဘဲ နေမှာပေါ့”

“ဖြစ်စရာလား အံ့မယ်”

“အံ့မယ်ဆိုတော့ ခု ရှိတဲ့ သဘောပေါ့၊ ကျွန်တော် အမေနဲ့ တိုင်မှာ ပျံ၊ မတိုင်စေချင်ရင် လာထား၊ မန်းနီးလေး လာထား”

“လက်သီးပဲ ရမယ်”

“မင်္ဂလာဆောင်အကြောင်း ပြောနေတယ်လို့ပဲ အမေ့ကို တစ်ခွန်း လောက် ပြောလိုက်ရုံပဲ၊ ကျန်တာ အမေ့ဘာသာ အမေ လာမေးလိမ့်မယ်”

“လာမေးလည်း ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ငါက အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကို ယောက်ဖ ခေါ်ရမှာလဲ၊ လူဖြစ် လာရတာ ယောက်ဖလေးတစ်ယောက်တောင် မရှိဘူးဆိုတာကလည်း သိပ် မဟုတ်သေးဘူး”

မမညိုက တကယ်ပဲ လက်သီးနဲ့ ရွယ်ပါတယ်။ ‘လက်သီးထိုးမယ်ဆို ရင် လက်က တန်းနေရတယ်၊ မမလက်က တန်းလည်း မတန်းဘူး’ လို့ သူ့မောင် နောက်တော့ ရယ်ပြန်တယ်။

ကျွန်မကတော့ သူတို့ မောင်နှမ နောက်ပြောင်နေကြတာကိုပဲ ကြည့် ပြီး ရယ်နေမိတယ်။ သိပ်မကြာခင်ကာလမှာ ဒီလိုရယ်သံတွေ ပျောက်ဆုံးသွား တော့မှာ မသိဘဲနဲ့ ဆိုပါတော့။

အစ်မကို နောက်လို့ ဝမှ ကျွန်မကို သူ တစ်ခွန်း လှမ်းမေးပါတယ်။

“လေး နင်ဆိုရင် သူ့နေရာမှာ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ထွက်ပြေးမှာပဲလား”

“ငါလား”

ဒီလို မေးလိမ့်မယ် မထင်လို့ ကျွန်မ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘူး။ ဖျက်လုံး ထဲမှာ ဂါဝန်မပြီးပြေးနေတဲ့ သတို့သမီးကို မြင်ယောင်လာတယ်။ ခဏ ဆိုင်း နေပြီးမှ ‘ချိတ်လုံချည်ကြီးနဲ့ ပြေးလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ’ လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပချိန်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝထဲကကိုယ် ထွက်ပြေးဖို့ ခက်ခဲတဲ့ အဖြစ်တွေ ရှိနေတတ်တာပဲလို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာတင် ကျွန်မ ရေးတေးတေး သိခွင့်ရသွားတယ်။

ပထမအဖြစ်ကတော့ ကျွန်မတို့အိမ်နံဘေးက မမစု အိမ်ထောင်ပြုခါ နီးပါ။ မမစုဆိုတာ ငယ်တုန်းက လူစုပြီး ဆော့ကစားကြတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မ တို့ရဲ့ ခေါင်သူကြီး ဖြစ်တာ များတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ မမစု နောက်ဆုံးကစား လိုက်ရတာ မမစုအသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အထိပဲ ထင်ပါတယ်။

မမစု မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်တဲ့...။ ကျွန်မတို့ ကစားပိုင်းမှာတော့ မမစုရဲ့သတင်းဟာ အင်မတန် ခေတ်စားလို့နေပါတယ်။

“သူ့အမေနဲ့အဘွားက ပေးစားတာတဲ့၊ မမစုက ငိုပဲငိုနေတာတဲ့” လို့ မူမူက ပြောပြတယ်။

မမစုမှာ အဖေ မရှိပါဘူး။ အဖေဘက်က အဘွားရယ် အမေရယ်နဲ့ အတူတူ နေပါတယ်။ သူ့အမေက ရပ်ကွက်ဈေးထဲမှာ မုန့်ရောင်းတယ်။ အဘွား ကတော့ ပန်းလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး စိုက်ပါတယ်။ မမစုအမေက အတော်အေးဆေးတဲ့အမျိုးသမီးပါ။ သမီးကို ဖြစ်ထွန်းစေချင်သူမို့ မမစု ခုနစ် တန်းကျနဲ့ ကျောင်းထွက်တုန်းက ငိုလိုက်တာတဲ့လေ။

“မယူဘူးလို့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ မမစုကလည်း ဒါလေးများ ငိုနေရသ လား၊ ငါတို့နဲ့ ကစားရင် ပြန်ငြင်းသလို ငြင်းပေါ့”

“မမစုလည်း ငြင်းတာပဲလေ လေးလေးရဲ့၊ ရမှ မရတဲ့ဟာ၊ ခက်တာက သူ့မှာ ရည်းစားတောင် ရှိတာမှ မဟုတ်ပဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့”

တကယ်တမ်း မမစုနဲ့ တွေ့ရတော့ ကျွန်မတို့ခြံနစ်ခြံကို ခြားထားတဲ့ ခြံစည်းရိုးနားမှာပါ။ ဟိုဘက်ဒီဘက် စည်းရိုးလေးကိုင်၊ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကား ပြောကြပါတယ်။ မမစုရဲ့ လူကြီးဟာ မမစုထက် အသက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးသတဲ့။ လောလောဆယ်တော့ လူကြီးစုံရာနဲ့ လာမတောင်းသေးတာကလွဲရင် လူကြီးချင်း စကားပြောလို့ ပြီးကြပြီ ဆိုတာပါပဲ။

“ငါတော့ ထွက်ပြေးချင်တာပါပဲ လေးလေးရယ်”

“ပြေးလေ မမစုကလည်း”

“ငါ ထွက်ပြေးရင် အမေ တအားငိုမှာပေါ့”

“မမစုအမေကမှ မမစုကို မသနားပဲ”

“အမေက အဘွားတို့ ကောင်းစေချင်လို့ လုပ်ပေးတာ လက်ခံစေချင်

အခါတပါး

တာပဲတဲ့၊ အိမ်မှာ ယောက်ျားသား ရှိတာ အားကိုးရတယ်တဲ့”

“ယောက်ျားလေး မရှိလည်း မမစုတို့ နေလိုရနေတာပဲဟာ၊ မမစု ရေထမ်းနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

သောက်ရေ သုံးရေအတွက် အိမ်ပေါ်ကို ရေထမ်းတက်ရတဲ့ မမစုက ကြောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပါတယ်။

“အင်းလေ ရေလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ထမ်းနိုင်တာပဲ၊ မမစုက သစ် ပင်လည်း တက်တတ်တာပဲ၊ ခြံထဲမှာလည်း မြေဆွပြီး အပင်စိုက်တတ်တာပဲ၊ ခြံစည်းရိုးကတော့ လူငှားပြီး ကာလို့ရတယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေးရဲ့”

“ဪ မသိဘူးလေ၊ ယောက်ျား ရှိဖို့ လိုတယ်ဆိုလို့လေ၊ အိမ်မှာ တော့ အဖေ အမေ့ကို လုပ်ပေးတာ အဲဒါမျိုးတွေပဲဟာ၊ အခု မမစုတို့ ကိုယ့် ဘာသာ အကုန်လုပ်နိုင်တာပဲ၊ ဘာလိုလို့လဲ”

နဂိုကတည်းကမှ ယောက်ျား မယူချင်သေးဘူးဆိုတဲ့ မမစုဟာ ကျွန်မ ကို ဟုတ်နိုးနိုး မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ ကြည့်နေပါတယ်။ နောက်တော့ ပြုံးပြီး ‘ဟုတ်ပြီ’လို့ ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေတော့ ကျွန်မ အမေ ဆူတာ ခံရတယ်။ သူများ အိမ်ကိစ္စ ဝင်ပါရမလားလို့ပါ။ ဘာလို့ဆို ကျွန်မ ပြောတဲ့စကားတွေ ပြန်သုံးပြီး မမစုက သူ့အတွားနဲ့ အမေ့ကို အရေးဆိုလို့ပါတဲ့။ မမစုအတွားက အမေ့ကို လာပြန်တိုင်သတဲ့လေ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ပြောလိုက်တာကို လူ ကြီးတွေ မသိတတ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးတယ်။

“သူတို့ ပေးစားတိုင်း မမစုက ယူရမှာလားလို့၊ မမစုက သမီးတို့နဲ့ ကစားရတာ ပိုပျော်တဲ့ဟာ၊ သနားပါတယ်”

“တစ်သက်လုံး ကစားနေရမလား သမီးရဲ့၊ တစ်ချိန်ချိန် အိမ်ထောင် ချပေးရမယ့်အတူတူ သင့်တော်တဲ့သူ တွေ့တုန်း စီစဉ်ပေးကြတာ နေမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သူများမိသားစုကြား ဝင်မပါရဘူး၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်အ ရေးချည်းပဲ၊ အမေ ပြောတာ နားလည်လား”

ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး။ အမေ့ကို ကြောက်လို့ဆိုပြီး နားမလည် ပါးမလည် ခေါင်းလည်း မညိတ်ဘူး။ အမေ့ကို တစ်ခုပဲ ပြန်မေးပါတယ်။

“မမစုက အဲဒီလူကြီးကို ယူပြီးရင် မကြိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပြန် ပေးလို့ ရသလား အမေ”

အမေ့မျက်နှာ နည်းနည်းတော့ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ပြန်ပေးလို့ လုံးဝ မရတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ သမီးရယ်၊ ပြန်မပေးဘဲ ဆက်ပြီး ယူထားနိုင်အောင် လူတိုင်းနီးပါး ကြိုးစားကြတာပါပဲ၊ ဘာလို့ဆို ပေါက်စလေးတွေပါ ပါလာတော့တာကိုး”

နောက် နှစ်နှစ်ကျော် ကြာတဲ့အခါ အမေ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မမစုမှာ ပေါက်စလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီ။ ကလေးထိန်းရင်း ထမင်းဟင်း ချက်ရင်း တစ်ခါတုန်းက ငိုယိုခဲ့တာ သူ မဟုတ်သလို ပျော်နေပြန်ပါတယ်။

ရယ်ရတာကတော့ မမစုဟာ ယောက်ျားရပြီးလည်း အိမ်ပေါ်ကို ရေထမ်းတက်ရတာပါပဲ။ သူ့ယောက်ျားက ရုံးဝန်ထမ်းမို့ တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာ နေတဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူးကိုး။ အိမ်မှာ ရှိလည်း အလုပ်ကြမ်းတော့ မလုပ်ဘူးကိုး။

တစ်ခါတော့ ပန်းစိုက်ဖို့ မမစု မြေခွနေတုန်း ခြံစည်းရိုးနားကို ကျွန်မ ကပ်သွားသေးတယ်။ မမစုကို နောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ပါ။ “မမစု”လို့ ခေါ်တော့ ‘ဟေး’လို့ ထူးရင်း ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။

“မမစု အခုကော ထွက်ပြေးချင်သေးလားဟင်”

မမစုက ပေါက်တူးကို လွှတ်ချပြီး ရယ်ပါတယ်။

“လေးလေးရဲ့၊ ပြေးဖို့နေနေသာသာ..ဟော..ဟော”

မမစုမှာ ပြောလက်စ စကားတောင် မဆုံးလိုက်ရဘူး။ သူ့သမီး ပေါက်စက အမေ ရှိတဲ့နေရာကို ယိုင်ထိုးထိုး လျှောက်လာ၊ ထာဘီအောက်နားကို ဆွဲလွှဲပြီး ဖက်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာမို့လေ။

ထွက်ပြေးဖို့ ခက်ခဲတဲ့ ဒုတိယပုံပမာကတော့ သူ့မိသားစုအတွင်း ဖြစ်တုန်းပျက်တုန်း ကျွန်မ ဘေးက ထိုင်ကြည့်ခဲ့ရတာပါ။

အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ဘာလေး ဖြစ်လိုက်ဖြစ်လိုက် နောက်ဆုံး မှ သိခွင့်ရတတ်တဲ့ ကျွန်မဟာ သူ့အိမ်ကို ဒီလောက် ဝင်နေထွက်နေပါလျက်နဲ့ ပြဿနာတစ်ခု တအံ့နွေးနွေး ရှိနေတာ မသိခဲ့ဘူး။ အထူးသဖြင့် ဦးဦးကျော်နဲ့ အန်တီမြိုင်ကြားက ဖွဲမီးတစ်ပုံအကြောင်း အတော် နောက်ကျမှ ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။

အခါတပါး

အဲဒီဖွဲ့မီးစလေးတွေအကြောင်းကို ကျွန်မကို ဦးဆုံး ပြောပြတာကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ။

အဲဒီနေ့က သူတို့အိမ်ကို ကျွန်မ ရောက်သွားတော့ ဧည့်ခန်းမှာဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူး။ ‘အန်တီမြိုင်၊ ဖိုးသက်၊ မမညို’ လို့ ကျွန်မနဲ့ အရင်းနှီးဆုံးလူသုံးယောက်နာမည် အော်ခေါ်တော့ ပထမဆုံး ခန်းဆီးစလေး လှုပ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲက ခေါင်းပြုလာတာ မမညိုရယ်။ မမညို မျက်နှာမကောင်းဘူးလို့ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်မ သတိပြုမိသွားတယ်။

“မမ ခေါင်းကိုက်လို့ အိပ်နေတာ လေးလေး”

“ဖိုးသက်ရော”

“ခြံထဲပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

လှည့်ထွက်တော့မယ့် မမညိုကို ‘အန်တီမြိုင်ရော’ လို့ မေးလိုက်မိတယ်။ မမညိုက သူ့မိဘတွေအိပ်ခန်းဘက် မေးငေါ့ပြတယ်။ ‘မခေါ်နဲ့ နေပေစေ’ လို့ အသံတိုးတိုးနဲ့ ပြောပြီး ခန်းဆီးစလေး လွှတ်ချသွားတယ်။

ဒီတော့မှပဲ စောစောတုန်းက သတိမပြုမိခဲ့တဲ့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နဲ့ တစ်ခုခုကို ရှင်းနေလင်းနေကြတဲ့အသံတွေ ကြားတော့တာပဲ။ ဒီအသံတွေဟာ အန်တီမြိုင်တို့အိပ်ခန်းက လာတယ်။ အိမ်မှာလည်း အဖေနဲ့အမေဟာ အခန့်မသင့်တာ ရှိရင် ကျွန်မကွယ်ရာမှာ ငြင်းကြပြုကြတာမျိုး ရှိတော့ အခုလိုကြားရတာ သိပ်လည်း ထူးမနေပါဘူး။ ခြေဖော့ပြီး ခြံထဲ ဆင်းခဲ့တော့တာပေါ့။

နည်းနည်းတော့ ထူးသားပဲလို့ စပြီး တွေးတာကတော့ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်ပါ။ သူ့မျက်နှာဟာ ခေါင်းကိုက်လို့ အိပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ မမညိုရဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ သိပ်တူတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ထားတာ တွေ့တယ်။ မြသန်းတင့်ရဲ့ လေလွင့်သူ။ ဖတ်လက်စ စာမျက်နှာကို လက်ချောင်းနဲ့ ညှပ်ပိတ်ပြီး ငေးနေတယ်။ ကျွန်မကို တွေ့တော့လည်း အရင်လို ‘အရူးမဘာလာလုပ်’ အစရှိသဖြင့် နှုတ်မဆက်ဘူး။ အသံတိတ်...။

‘ငါ စာအုပ်ထွက်ငှားရင်း ဝင်လာတာ’ လို့ ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။

“ကြားခဲ့လား”

“ဘာလဲဟ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

“အိမ်မှာလေ၊ အဖေနဲ့ အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေကြတာ ကြားခဲ့လား”

“ကြားခဲ့တယ်လေ၊ လူကြီးတွေ ဒီလိုပဲ ငြင်းနေကျပဲဟာ”

“နင် တကယ် ဘာမှမသိဘူးလား၊ ဒေါ်လေးချို ဘာမှမပြောဘူးလား”

ကျွန်မ ခေါင်းခါတော့ သူ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒေါ်လေးချိုက ဒါမျိုးဟာတွေ နင့်ကို ဘယ်ပြောမလဲ၊ နင် ဘာမှ သိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ ပြောနေတဲ့ ပဟေဠိကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။

“မသိမှတော့ ဘာလို့ ပြောတော့မလဲ၊ ထိပေါက်တာလို ကောင်းတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

“ဟဲ့ ပြောပြပါဆိုနေ”

သူ့မျက်မှောင်အကြွတ်က ပြေမသွားဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း မကြည့်ဘဲ အိမ်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်နေတယ်။ မသိရင် ပိတ်ထားတဲ့ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် တွေရဲ့နောက်က အဖေနဲ့အမေကို လှမ်းမြင်နေသလိုလေ။

“အဖေမှာ နောက်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ရှိနေတယ်တဲ့”

ဇာတ်လမ်းဆိုမှတော့ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲမှာ ကာတွန်းဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပဲ မြင်လာပါတယ်။ ဦးဦးကျော် ဇာတ်လမ်းရေးနေတာ ကျွန်မ လဲ မသိရပါလားပေါ့။ ဆိုင်သွားသွားပြီး စာအုပ်ငှားဖတ်နေရတဲ့ ကျွန်မမှာ ချက်ချင်းပဲ အားတက်သရော ဖြစ်သွားရတယ်။

“ဘာဇာတ်လမ်းတုံး၊ နင့်အဖေ နင့်ကိုရော ပေးဖတ်လား၊ ပေးဖတ်ရင် ငါ့ကိုလည်း ငှားဦး သိလား”

“လေး...”

သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အရိပ်တွေ ပြေးသွားတယ်။

“နင် တကယ် ဘာမှ မသိဘူးနော်၊ ငတုံးမ...ဇာတ်လမ်းဆိုတာဟာ... ကျွတ်...နောက်မိန်းမ ရှိနေတာကို ပြောတာ”

‘ဟင်’လို့ တိုးတိုးလေး ရွတ်ပြီး ကျွန်မ ငြိမ်ကျသွားပါတယ်။

“တကယ်တော့ အမေ သိနေတာ ကြာလောက်ပါပြီဟာ၊ ငါတို့ပဲ မသိကြတာ၊ အခုတစ်လောမှ အမေတို့ စပြီး စကားများတာတွေ ဘာတွေဖြစ် လာတော့မှ...”

သူက စကားမဆက်ဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့မိဘတွေ အိပ်ခန်းရှိတဲ့ ဘက်ကို ကြည့်နေပြန်တယ်။ အိမ်ထဲက အသံတွေကို ကျွန်မတို့ ရှိနေတဲ့နေရာက

အခါတပါး

နေ မကြားရပါဘူး။ အခုအချိန်ဆို အန်တီမြိုင် ငိုနေမလား၊ ဦးဦးကျော်ကရော အန်တီမြိုင်ကို ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေမလဲ ကျွန်မတို့ မသိနိုင်ပါဘူး။

အရင့်အရင်တုန်းက ပိတ်ရက်တွေ ကျွန်မ အလည်လာရင် ဒီလိုအချိန် ဆို အန်တီမြိုင်က မုန့်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်နေမယ်။ ဦးဦးကျော်က ဧည့်ခန်းမှာ တီဗွီကြည့်နေမယ်။ ဦးဦးကျော်နဲ့အတူ မမညိုလည်း ရှိရင် ရှိမယ်။ သူကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်ဖတ်ရင်လည်း ဖတ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို ဧည့်ထောက်ခံ လုပ်ရင်လည်း လုပ်နေမယ်။ တစ်အောင့်နေလို့ အန်တီမြိုင် မုန့်တွေ ဧည့်ခန်းဆီ သယ်လာတဲ့အခါ လုပ်လက်စတွေအကုန်ရပ်လို့ စားကြ သောက်ကြတော့တာပဲ။ အစားအသောက်ရဲ့ အရသာထက် ရယ်သံတွေဟာ ပိုချိုမြိန်ခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့ အဲဒီအချိန်တွေကို ကျွန်မတို့ ထပ်မကြိုနိုင်တော့ဘူးလား။ နောက်ဇာတ်လမ်း စတဲ့အခါ နဂိုမူလဇာတ်လမ်းက ရပ်သွားရတော့မှာလား။

“နင် စိတ်ညစ်နေမှာပေါ့”

“စိတ်မညစ်တော့ ငါက ပျော်နေရမှာလား”

ဘုတောပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ ခါတိုင်းလို စိတ်ဆိုးမသွားပါဘူး။ အဲဒီအစား အလိုလို ဝမ်းနည်းလာတယ်။

သူ့နေရာကို ကျွန်မသာ ရောက်နေရင် ဘယ်လိုများ လုပ်မိမှာပါလိမ့်။ ကျွန်မ သိသိချင်း ငိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အမေ ငိုရင် လိုက်ငိုမှာပဲ။ အဖေကို သူများအိမ် ပေးလိုက်ရတော့မယ်လို့ တွေးတဲ့အခါ ကျွန်မ ငိုမှာပဲ။ မျက်ရည်တွေ ကုန်သွားရင်တော့ အဖေကို ကျွန်မ မုန်းများသွားမလား။

သိသိချင်းနဲ့က ဘာလုပ်သလဲလို့ သူ့ကို ကျွန်မ မေးတော့ သူဟာ လောလောလတ်လတ် ကြုံနေရသလို မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။

“ငါ အဖေကို အော်ပစ်တယ်၊ အမေ ငိုနေတာ မြင်တော့ ငါ မနေ နိုင်ဘူးဟာ၊ တစ်ခါမှ မအော်ဖူးဘဲ အော်ပစ်တာပဲ၊ အမေကလေ ငိုနေတဲ့နေရာ ကနေတောင် အဖေကို မအော်ရဘူး သားရဲ့တဲ့”

သူ့အသံ တိမ်ဝင်သွားသလို ကျွန်မလည်း ငိုချင်သွားပါတယ်။ အန်တီ မြိုင် မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိလို့ပါပဲ။

အန်တီမြိုင်ဟာ ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်နေကျ အိမ်ထောင်ရှင်မ များစွာထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ ကိုယ်တိုင် လည်း နှစ်လို၊ မိဘများကလည်း သဘောကျသူကို လက်ဆက်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့

ဘဝဟာ သူ့ဘဝ ဖြစ်လာတယ်။ နောက်တော့ သားသမီးတွေရဲ့ဘဝဟာ သူ့ဘဝ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမိသားစု ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားသောက်ရ ဖို့ သူ စိတ်ကူးမယ်၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်စားနေထိုင်ကြရဖို့ သူ အာရုံစိုက်မယ်။ မိသားစုရယ်သံဟာ သူ့ရယ်သံ၊ မိသားစုရဲ့ နာကျင်မှုဟာ သူ့နာကျင်မှု၊ မိသားစုရဲ့ အနာဂတ်ဟာ သူ့အနာဂတ် ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အခက်အခဲထဲက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ထက် ချစ်တဲ့မိသားစုကို ဘယ်လိုခိုင်းမျိုးနဲ့ ကာကွယ်ရမလဲဆိုတာပဲ တွေးနေမှာပေါ့။

အန်တီမြင့်ကို မြင်ရတာဟာ အမေ့ကို မြင်ရသလိုပဲ။ ကျွန်မအဘွားကို မြင်ရသလိုပဲ။ ကျွန်မ ကြီးတော်တွေ၊ အဒေါ်တွေကို မြင်ရသလိုပဲ။ ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်က အမျိုးသမီးတွေကို မြင်နေရသလိုပဲ။ နောင်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မှန်ထဲ ပြန်မြင်ရမယ့် အရိပ်တစ်ခုလိုလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်လာမှာပေါ့။

ဒါတွေကို ကြီးပြင်းလာတော့မှ ပြန်တွေးတတ်ပေမဲ့ တကယ်ကြုံနေရတုန်းကတော့ ပြောမပြတတ်အောင် ဝမ်းနည်းတာသာ ကျွန်မ သိခဲ့တယ်။ ကစားနေကျ အရပ်ကလေး တစ်စစီ ပုံပျက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ပြန်ဆက်လို့များ ရဦးမလားဆိုပြီး အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုချင်း လိုက်ကောက်နေမိသလို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရက်တချို့ကို ကျွန်မ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ဆုံးရှုံးတာပဲ။ အားလုံး ထဲမှာမှ သူ့ပုံရိပ်ကို ပြန်အစဖော်လို့ မရတော့လောက်အောင် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ ကျွန်မအတွက် ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ တင်ကျန်ရစ်သော နာကျင်မှုပါပဲ။

ကျွန်မဘဝမှာ ခုချိန်အထိ မှတ်မှတ်ရရ အရှိဆုံး အနာနှစ်ခုပဲ ပြောပြပါဆိုရင် တစ်ခုက အဖေ့ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရချိန် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုကတော့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာရချိန်ပါ။

အဖေ ဆုံးပါးသွားတာ ကျွန်မ ဆယ်တန်း ဖြေပြီးတဲ့နှစ် နွေရာသီမှာပေါ့။ အဖေမှာ သွေးတိုးရောဂါ ရှိမှန်း သိပေမဲ့ အဲဒီရောဂါဟာ အဖေ့ကို ကျွန်မတို့နဲ့ ခွဲပစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ယောင်လို့မှ မတွေးခဲ့ဖူးဘူး။ လူဟာ

အခါတပါး

သေမျိုးလို့ အဲဒီအသက်အရွယ်မှာ ကျွန်မ သိနေပြီ။ ကျွန်မ ချစ်တဲ့သူတွေမို့ မသေစေချင်တာပါ။ အဖေ့ကို ကျွန်မတို့နဲ့ အချိန်အကြာကြီး နေစေချင်တာပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း အဖေဟာ သူ ချစ်တဲ့ မိသားစုကိုရော သူ စိုက်ပျိုး ထားတဲ့ ပန်းပင်သစ်ပင်တွေကိုရော သူကိုယ်တိုင် ဝင်ပါပြီး ဆောက်ခဲ့တယ်ဆို တဲ့ သစ်သားအိမ်လေးကိုရော ထားရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အသည်းကွဲတဲ့ နွေရာသီဟာ ပိုပူပါတယ်။ အမေ့ကွယ်ရာမှာ ကျွန်မ ခဏခဏ ခိုးလို့ ငိုပါတယ်။ အမေလည်း ကျွန်မကွယ်ရာမှာ ငိုနေမှာပဲလို့ ကျွန်မ သိတယ်။

အဲဒီတုန်းက အိမ်ကလေးထဲမှာထက် ခြံထဲမှာ နေမိတဲ့အချိန်က ကျွန်မ အတွက် ပိုများခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါ်မှာဆို အဖေ့အရိပ်က ရှောင်မလွှတ်ပါဘူး။ ခြံထဲလည်း မလွှတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျယ်ပြောတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးကို ဖျောက်ပေးထားသလိုမို့ နည်းနည်းတော့ နေလို့ ရပါတယ်။

တစ်ရက်တော့ နေ့လယ်ခင်း ကျွန်မ စာဖတ်နေတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်ဆီ ခြေသံတစ်စုံ တိုးကပ်လာတယ်။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ် စည်းချက်ကျကျ မဟုတ်ဘဲ နင်းချင်သလို နင်းချလာတဲ့ ခြေသံကို ကြားကတည်းက ဘယ်သူ့ ခြေသံလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိသွားတယ်။

သူ ကျွန်မကို ‘ဟိတ်’လို့ ခြောက်တဲ့အချိန်နဲ့ ‘ဖိုးသက်’လို့ ကျွန်မ ခေါ်လိုက်တဲ့အချိန်ဟာ တစ်ပြိုင်တည်းပဲ။

“သရဲမ ငါမှန်း သိတယ်ပေါ့”

“ဪ မသိစရာလား၊ နင့်ဆို ငါ ခြေသံကအစ အလွတ်ရတယ်”

သူက သစ်မြစ်ဆုံမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အိမ်ပေါ်က ယူချလာတဲ့ ကြိမ်ခုံဝိုင်းအပုလေးနဲ့ပါ။

“ငါ သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ် ကောင်းကောင်းတီးတတ်နေပြီလို့ နင့်ကို လာပြောပြတာ”

ကျွန်မ ရယ်မိတယ်။ ရယ်မောခွင့်အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်သွားပါ တယ်။ သူ ကျွန်မတို့အိမ် လာတယ်ဆိုတာ အဆန်းမှ မဟုတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူငယ်ကျင့်ကတော့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပေးတတ်တာပါပဲ။ အကြောင်းပြချက်တွေထဲမှာ ဟုတ်တာတွေလည်း ပါ၊ ရယ်ရတာတွေလည်းပါ။ ‘ဒေါ်လေးချို ဖျော်ပေးတဲ့ကော်ဖီသောက်ချင်လို့’၊ ‘အိမ်မှာ ငါးခေါင်း ချက်တာ ငါးမျက်လုံးပြူးလေးတွေ ကြည့်ရင်း သနားလာတာနဲ့’၊ ‘အိမ်ကရေ သောက်

မကောင်းလို့ ရေ လာပြောင်းသောက်တာ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။

အခုလည်း သီချင်းအသစ် တီးတတ်တာ အိမ်အထိ လာပြောပြရသတဲ့။

သူဟာ ကျွန်မ ရယ်လိုက်တာကိုပဲ စိတ်ချမ်းသာသွားပုံ ပေါ်ပါတယ်။

“ဪ ငါ့ကို ဟားနေတယ်နော်၊ ဘာသီချင်းလဲ နင် သီရင် တီးပြ ပါလား ပြောတော့မှာ”

“ဘာသီချင်းတုံး ပြော”

စာအုပ်လေးကို လက်ညှိုးခံပြီး ကျွန်မ ပိတ်လိုက်တယ်။

“တကယ်လို့များ”

သူ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ သီချင်းနာမည် ကြားတာနဲ့ သူ့ဂစ်တာသံကို ကျွန်မ တကယ်ပဲ နားထောင်ချင်သွားပါတယ်။ မျက်လုံးတွေ လက်သွားတာကို ထိန်းပေမဲ့ မရလိုက်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ သူက ‘တွေ့လား’ တဲ့။

“အဲမယ် မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ငါက ‘ဝေးသွားတဲ့အခါ’ တီးပြတာပဲ ပိုနားထောင်ချင်တာ”

“အဲဒီသီချင်း မတီးပါဘူး၊ တီးတတ်အောင်လည်း မကျင့်ချင်ပါဘူး”

“ဘာလို့တုံး...”

“ငါ အကြိုက်ဆုံးသီချင်းမို့ပေါ့၊ သူ့ဘာသာ ဒီအတိုင်းလေး ရှိနေတာ က ပိုမကောင်းဘူးလား”

ကျွန်မ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပါတယ်။

“နင့်ဟာကလည်း ကြိုက်ရင် ပိုတောင် တီးနေရဦးမယ့်ဟာ၊ ငါဆို ဂစ်တာတီးတတ်ရင် ငါ ကြိုက်တဲ့သီချင်းတွေချည်း တီးတီးပြီး ဆိုနေမှာပဲ”

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဘောချင်း အမြဲတူနေမလားဟ”

“အင်းလေ...ဒါတော့ မှန်သားပဲ၊ နင်နဲ့ငါက မွေးလတူတာကလွဲလို့ ကျန်တာ ဘာမှမှ မတူပဲ”

“ငါက ချောတယ်လေ၊ အဲဒါလည်း မတူဘူး မဟုတ်လား”

“ငါ စကားအကောင်းပြောနေတဲ့ဟာ၊ အစုတ်ပလုတ်”

ရယ်မော အော်ဟစ်လိုက်ရပေမဲ့ သူ ပြောတာ မှန်နေသားပဲ။ သူ ငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်မို့ ကျွန်မတို့အတွက် သူ့ရုပ်ရည်ဟာ ထူးမနေဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့လောက် မရင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေကျပြန်တော့ သူ့ကိုပဲ ခိုးကြည့်ရတာနဲ့ဘာနဲ့တဲ့။ အထူးသဖြင့် မွန်မွန်ရည်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ သိကြတာ တောင် စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့မှာ အံ့သြရယ်

အခါတပါး

မောကြရတယ်။

မွန်မွန်ရည်ဆိုမှပဲ လွန်ခဲ့တဲ့လတုန်းက ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်
လေထဲက ဖမ်းဆုပ်လိုက်ရတဲ့ သတင်းစကားတစ်ခုကို အမှတ်ရသွားတယ်။

“ဟေ့ ဖိုးသက်”

“နင့်ဟာကလည်း ငါက အဝေးကြီးမှာ ထိုင်နေတာကျလို့၊ အလန့်
တကြား ထခေါ်တာ ဘာတုံး ပြော”

“ငါ အခုမှ သတိရလို့၊ နင့်မွန်မွန်ရည်ကို ဟိုတစ်လောက သူ့အိမ်က
သိသွားလို့ တအားဆူတယ်ဆို၊ အပြင်တောင် ပေးမထွက်တော့ဘူးဆို”

“ဆူမှာပေါ့၊ အသက် ၁၅၊ ၁၆ နဲ့ ရည်းစားထားတာကိုး”

“ဟဲ့ အဲဒီရည်းစားက နင်လေ”

“အေးလေ...ကိုယ်ဖြစ်နေလို့ဆိုပြီး အမှန်ကို မမြင်လို့မှ မရဘဲ
အရူးမရဲ့၊ လူကြီးတွေ ပြောကြတာ မှန်နေတာပဲဟာ”

“ဘာတွေ ပြောတာလဲဟင်”

ကျွန်မ တကယ်ပဲ ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး။

“ဪ...ဒီအရွယ်နဲ့ ရည်းစားထားရမလားပေါ့၊ ပြီးတော့ ကောင်
လေးက အဖေက နောက်မိန်းမယူပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလို့ လင်မယားကွဲထား
ကြတာတဲ့၊ သူ့သား သူ့ခြေရာ နင်းမှာပဲတဲ့၊ ဒါမျိုးဟာကို ကြိုက်ရမလားတဲ့”

“ဟယ်”လို့ ကျွန်မ တိုးတိုး ရွတ်လိုက်ပါတယ်။ စိတ်ထဲလည်း နင့်ခနဲ
ဖြစ်လို့ ငြိမ်ကျသွားပါတယ်။

တကယ်တော့ သူဟာ အဖေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလိုက်ကတည်း
က အဲဒီဒဏ်ကို အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ခံခဲ့ရပါတယ်။ အရပ်ထဲဆိုတာကလည်း
တစ်အိမ်က အပ်ပျောက်ရင်တောင် ခုံရုံးတင်ပြီး စစ်ဆေးတော့မလို အရာရာ
ဝင်ပါချင်တဲ့သူတွေ များတော့ သူတို့ မိသားစုအကြောင်းဆိုတာလည်း သတင်း
ပုလင်း နားစွင့်သယ်ဆောင်သူ ဒုနဲ့ဒေးပါ။ မိသားစု ဘယ်လိုများ ဆက်နေနေ
ကြသလဲ၊ အဖေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကရော ရှိနေသေးသလား၊ သမီးက ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲ အောင်ပါ့မလား၊ သားကရော စိတ်လေသွားတော့မလား စသဖြင့်
ဝိုင်းဝန်းစပ်စုကြတာလို့ ကျွန်မတို့ ကြားရတယ်။

အဲဒီတုန်းက သူဟာ ကျောင်းအသွား လမ်းတွေပေါ်မှာ စိတ်ဖြောင့်
လက်ဖြောင့် မလျှောက်ရရှာဘူး။ နဂိုက ဘာအကြောင်းမှန်းမသိ ပြောဆို
နေကြသူတွေဟာ သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်ရှိန်သတ်၊ အသံငြိမ်သွားရင်ကို

ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် သူ့မှာ အနေရခက်တော့တာ မြင်ဖူးတယ်။ မျက်နှာဟန်ပန်
မာရေကျောရေအောက်က တကယ့်အသံတွေကို ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။

အခုလည်း ကျွန်မ ငြိမ်ကျသွားလို့ သူက ရယ်တယ်။ သူ ရယ်နေပုံကို
ရယ်မောခြင်းသက်သက်ပဲလို့ ကျွန်မ သီးသန့်မြင်ပေးလို့ မရပြန်ဘူး။

“နင်ကလည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ သူတို့ ပြောတာ မှန်နေတာပဲ
ဟာ”

“လူတွေကလည်း ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုဆို ပြောဖို့ဆိုဖို့ချည်းပဲ၊
အခု ပြောနေကြတာ ဟိုစကားပုံနဲ့ ပြောင်းပြန်ကြီး မိဘမကောင်း သားသမီး
ခေါင်း ဖြစ်မနေဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဟ..မိဘ ယုံလို့ စုံလုံးကန်းတာ”

“ဟဲ့..ငါ အကောင်းပြောနေတဲ့ဟာ မနောက်စမ်းနဲ့၊ ဒီမှာ နင့်အစား
ကြားရတာနဲ့တင် စိတ်တိုသွားတဲ့ဟာ”

သူ ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ပြုံးနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မလက်ထဲက
စာအုပ်ကို လှမ်းယူပါတယ်။

“ဝတ္ထုတွေဘာတွေ ဖတ်လို့”

“အံ့မယ်..ငါ ဖတ်တာ ကြာပေါ့၊ အဖေက..”

ရုတ်တရက် ကျွန်မ စကားမဆက်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားတယ်။ အဖေအ
ကြောင်း တစ်ခုခု ပြောတော့မယ်ဆို ဒီလို ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဘယ်လိုပဲထိန်းထိန်း
ကျွန်မ အမြဲရှုံးတယ်။

“ဦးအောင် ဖတ်ခိုင်းလို့ ဝတ္ထုတွေ စဖတ်တာလို့ ပြောမလို့မဟုတ်
လား”

ကျွန်မ အံ့သြသွားတယ်။ မျက်ရည်ဝဲရင်းကနေ ငေးကြည့်မိတော့
သူ့မျက်နှာဟာ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ။ တွေ့နေကျ မာကျောကျော အလွှာ
တစ်ခု ကွာကျသွားတဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့မျက်နှာ။ သူ ကျွန်မကို ကြည့်မနေဘူး။

မျက်ရည်စတွေ လိမ့်ကျမလာအောင် သစ်ရွက်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း
ကျွန်မ တွေးနေတယ်။ သူလည်း ကျွန်မလိုပဲ စိတ်ထဲကအသံကို ကြားနိုင်သလား။

လွန်လေပြီး နှစ်ကာလများဟာ ပြီးခဲ့သော ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း ဆိုတာ
လိုမျိုး ဆွဲချဲ့လိုက်ရင် စာကြောင်းရေ သိပ်များများစားစားတောင် မလိုပါဘူး။

ကျွန်မတို့တွေ အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့လည်း ရေကြည် ရာမြက်နုရာ ခွဲခွာခဲ့ကြတယ်ပေါ့။ တချို့ကတော့ မြို့မှာ ကျန်ရစ်ပြီး တချို့ ကျတော့လည်း လဲမှီလေးတွေ လေအနှင် လွင့်ပါးသလို ရပ်ဝေးကို ထွက်သွား ကြတယ်ပေါ့လေ။

ကျွန်မ ချစ်ခင်တဲ့ လဲမှီလေးတွေထဲမှာ သူဟာ အစောဆုံးသော စွန့်ခွာသူပါပဲ။ တချို့လဲမှီတွေလို အိပ်မက်တွေ တစ်လှေကြီး ထမ်းပိုးပြီး မွေးရပ် မြေကို ခွာရတာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ သူဟာ ဒဏ်ရာဟောင်းတွေ ဆီကနေ နာနာကျင်ကျင် ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့သူမျိုးပေါ့။

မြို့ကလေးမှာ သူ နောက်ဆုံး နေခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေထဲက တစ်ညနေ မှာ ရပ်ကွက်ထဲက စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးထဲ ကျွန်မ ရောက်နေခဲ့တာ မှတ်မိ သေးတယ်။ ဝတ္ထုရှည်တွေ တင်ထားတဲ့တန်းအနားမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ကိုင်ဖတ် ရင်း ကျွန်မ ရှိနေခဲ့တယ်။ ညနေဆိုပေမဲ့ စောနေသေးတာရယ် ကျွန်မတို့ ငယ်တုန်းကလောက် စာအုပ်ငှားသူ မများတော့တာရယ်ကြောင့် စာမြည်းရတာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေခဲ့တာပါ။

‘လေးလေး’ ဆိုတဲ့ ခေါ်သံ ကြားတော့မှ ကျွန်မရဲ့ အာရုံဟာ စာလုံး တွေထဲကနေ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ထွက်ရတော့တယ်။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ မွန်မွန်ရည်...။

မွန်မွန်ရည်ကို ဒီစာအုပ်ဆိုင်မှာတွေ့ရတာ ကျွန်မ မအံ့ဩဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုပြောချင်သလို ရှိနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကိုတော့ အဲဒီခဏမှာ အံ့အားသင့် သွားခဲ့တယ်။ ‘နေကောင်းလား’လို့ ပြန်မေးရင်း ကျွန်မ ပြုံးပြလိုက်တယ်။

“နင့်ကို ဆိုင်ထဲမှာ တွေ့လို့ ငါ ဝင်လာတာ”

‘အင်း’လို့ ကျွန်မ စကားထောက်လိုက်တယ်။

“ဒီက ပြီးရင် နင် အိမ်တန်းပြန်မှာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဘာလို့လဲ”

“အအေးလေးဘာလေး သောက်ရအောင်လို့လေ”

ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားပေမဲ့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ စာအုပ်တွေ ရွေးပြီးတော့ စာအုပ်စာရင်းမှတ်တယ်။ မွန်မွန်ရည်က စာအုပ်မငှား ဘူး။ ‘သမီး မှာထားတဲ့ ဂျူးစာအုပ် လာအပ်ရင် ချန်ထားပေးနော်’လို့ ဆိုင်ရှင် အန်တီမိကို မှာနေတယ်။

အပြင်မှာတော့ နေရောင်က အတော်ပဲ ဖျော့တော့နေပြီ။ လမ်းပေါ်မှာ

စက်ဘီးတွေဆိုင်ကယ်တွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရှိနေလို့ ကျွန်မတို့ တောက်လျှောက် ဘေးချင်းယှဉ် မလျှောက်နိုင်ဘူး။ ဟိုရှောင်ဒီရှောင် လုပ်ပေးရသေးတယ်။ မွန်မွန်ရည် ရွေးတဲ့ အအေးဆိုင်လေးက ကျွန်မလည်း တစ်ခါတလေ ထိုင်နေကျဆိုင်ပါပဲ။ ဒီဆိုင်က ဒိန်ချဉ်က ကျွန်မအကြိုက်မို့ ဒိန်ချဉ်ပဲမှာတယ်။ မွန်မွန်ရည်ကလည်း ဒိန်ချဉ်တဲ့။

ဒိန်ချဉ်ခွက်တွေ ရောက်မလာခင်မှာပဲ မွန်မွန်ရည်က စကားစတယ်။ ပထမတော့ ရောက်တတ်ရာရာပါပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မြို့က တက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆက်တက်တဲ့သူကတက်၊ မန္တလေးမှာ ဆက်တက်တဲ့သူကတက်မို့ မတွေ့တာ ကြာတဲ့သူတွေအကြောင်း ဟိုဟိုဒီဒီပေါ့။ ‘ဒီတစ်နှစ်ပြီးရင် ကျောင်းပြီးတော့မှာ လွမ်းစရာကြီး’လို့ မွန်မွန်ရည်က ပြောပါသေးတယ်။ မြို့ပြင် တက္ကသိုလ်မှာ မပျော်တဲ့ကျွန်မကတော့ ကျောင်းမြန်မြန်ပြီးလေ ကောင်းလေလို့ သဘောထားတာပါ။ အပြန်အလှန် စကားထောက်ရင်းကနေ မွန်မွန်ရည်တကယ် ပြောချင်နေတာ အဲဒါတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မ တွေးနေတယ်။

တကယ်လည်း ကျွန်မအတွေးက ရာနှုန်းပြည့် မှန်ခဲ့တယ်။ ‘သက်ဇော်ဘာတွေ လုပ်နေလဲ’လို့ စကားအဆက်အစပ် ရတုန်း မွန်မွန်ရည်က မေးလာတယ်။

“သူ့အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်စားလိုက် စာဖတ်လိုက် ဂစ်တာတီးလိုက်ပေါ့၊ ကျောင်းပြန်မဖွင့်မချင်း အဲဒီလိုနေမှာပဲ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း...”

စကားလွန်တော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ ကျွန်မ ရပ်လိုက်တယ်။ ‘သူ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ ချိန်းရင်ချိန်းနေမှာပေါ့’လို့ ဆက်ပြောမိတော့မလိုဟာ မွန်မွန်ရည်ကို အားနာလို့ပါပဲ။ ပထမနှစ် မတက်ခင်ကတည်းက ပြတ်စဲကြတယ်ပဲဆိုဆို၊ မွန်မွန်ရည်နောက်မှာ မိန်းကလေးတွေ မိုးဦးကျ မှီတွေလို အလျှိုအလျှို ပေါ်လာတယ်ပဲထားထား ဒီလိုစကားမျိုးတော့ လက်လွတ်စပယ် မပြောသင့်ဘူး မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် အချစ်ဦးအကြောင်း ကြားရချိန်တိုင်း မျက်လုံးလေး လက်သွားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ရှေ့မှာဆိုရင်လေ။

‘ငါတို့အိမ် ကူးပြီး ငါ့အမေကို လာနှိပ်စက်တာပေါ့ဟယ်’လို့ ‘တစ်ခါတလေတော့လည်း’နဲ့ အချိတ်အဆက်မိအောင် ကျွန်မ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

“ဒေါ်လေးချိုကိုတော့ သူ တော်တော် ချစ်တာ”

“အမေကလည်း သူ့ကို ချစ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေကျ ဝမ်းချင်းမှားပြီးတော့များ ဝင်စားလာကြသလားလို့တောင် အန်တီမြိုင်က ပြောတတ်သေး

အခါတပါး

တာတော့်”

ဒိန်ချဉ်ထဲက အုန်းသီးဖတ်လေးတွေကို ကျွန်မ ဇွန်းနဲ့ ဆယ်စားလိုက်တယ်။

“အန်တီမြိုင်ဆိုလို့လေ အခု ငါ နင့်ကို တွေ့တုန်း ပြောချင်တာ သူ့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး သိလား လေးလေး၊ သူ့အိမ်က လူကြီးတွေ အကြောင်း”

“ဘာတုံး ပြော...”

“ဦးလေးကျော်က အန်တီမြိုင်ဆီ ပြန်လာချင်လို့တဲ့”

“ဟင်”လို့ ကျွန်မ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

အန်တီမြိုင်တို့ဆီ မရောက်ဖြစ်တာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ။ သူကတော့ တစ်ရက်ခြားလောက် အိမ်လာတတ်ပေမဲ့ နဂိုကတည်းက အဖေအကြောင်း စကားမစပ်တတ်သူမို့ ဒီသတင်းကို ကျွန်မ မသိတာများလား။

“နင့် ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“ငါ့ဦးလေးက ဦးလေးကျော်နဲ့ သူငယ်ချင်းလေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ဦးလေး ပြောပြတာ ဦးလေးကျော်က ကျန်းမာရေးလည်း သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ ဟိုမိန်းမနဲ့လည်း အဆင်မပြေဘူးတဲ့၊ အိမ်ကဲ့ပဲ ပြန်လာနေချင်လို့တဲ့”

“ပြန်ချင်တိုင်း ပြန်လာလို့မှ မရတဲ့ဟာ၊ အန်တီမြိုင်က ဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ”

“ပြောလို့တော့ မရဘူးနော်၊ ငါ့ဦးလေးကတော့ ဦးလေးကျော် ပြောခိုင်းလို့ သွားပြောပေးပြီးပြီ၊ အန်တီမြိုင်က စဉ်းစားနေတယ်တဲ့”

“ဟင်...စဉ်းစားနေတယ်၊ စဉ်းစားစရာလား”

ခင်ပွန်းသည်ကို အရိပ်ကြည့်ဦးစားပေးတတ်ခဲ့တဲ့ အန်တီမြိုင်ကို မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး ကျွန်မ အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားပါတယ်။

“အေးပါဆို၊ စဉ်းစားနေတယ်ကြားလို့ ငါ့ကို စိတ်ညစ်သွားတာပဲ”

“ဒုက္ခပဲ၊ ဖိုးသက် သိပြီးပြီလား မသိဘူး”

“နင်တောင် မသိသေးဘူးဆိုရင် သက်ဇော် မသိသေးလို့ပဲပေါ့၊ သိလို့ကတော့ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ သူ သိရင် နင် သိမှာပေါ့”

“ဒါလဲဟုတ်သား”လို့ ဆိုရင်း ကျွန်မ ခဏ ငြိမ်သွားတယ်။ “သူ သိရင် နင် သိမှာပေါ့” ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုလည်း တွေးနေမိတယ်။ မွန်မွန်ရည် ပြောလိုက်တာဟာ ပြောရိုးပြောစဉ်လား။ နောက်ထပ်

အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခု ဆောင်သေးသလား။

“ငါတော့ သက်ဇော် မသိသေးဘူးလို့ပဲ ထင်တယ် လေးလေးရယ်၊ နင် နည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်ပါဦး”

“မေးပြီးတော့...”

“သေချာတယ်ဆိုရင် သူ့ကို ခုကတည်းက နင်တို့ ကြိုပြီး ဖျောင်းဖျာ ထားကြဖို့ပေါ့”

ကျွန်မ မွန်မွန်ရည်ကို မရည်ရွယ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်မ အကြည့်ကြောင့်လား၊ မဆီမဆိုင် ဝင်ပြီး ပူပန်နေရှာတဲ့ သူ့ကိုယ်သူပဲ ပြန်တွေးမိ လို့လား မသိဘူး။ မွန်မွန်ရည် မျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ထိန်းပြီး စကားဆက်ပါတယ်။

“နင် သိလား လေးလေး၊ သက်ဇော်က ပြောဖူးတယ်၊ သူ့အဖေ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာရင် သူ အိမ်ပေါ်က အဆင်းပဲတဲ့”

ဟာ...။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ အသံအကျယ်ကြီး မြည်သွားသလိုပဲ။ ဒီစကားကို ကျွန်မလည်း ကြားဖူးတာပေါ့။ ချက်ချင်းလက်ငင်း မဆက်စပ်မိ တာပဲရှိတာ၊ ကြားဖူးတာပေါ့။ မွန်မွန်ရည် ဘာလို့ ဒီစကားတွေ အစပျိုးပြော လာရသလဲဆိုတာ ကျွန်မ အခုမှပဲ ရိပ်မိတော့တယ်။

“အေးနော်၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောဖူးတယ်”

“ငါ ပြောတာ အဲဒါပေါ့ လေးလေးရဲ့၊ သူ့ဘာသာ ဦးလေးကျော် အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သက်ဇော် အခုနေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းရင် ဘယ်မှာနေပြီး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ ကျောင်းလည်း မပြီးသေးဘူးလေ၊ တော်ကြာ မဟုတ်တာတွေ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့”

မွန်မွန်ရည် ရည်ညွှန်းတဲ့ မဟုတ်တာတွေ ဆိုတာဟာ သူတို့တွေ ပြတ်စဲပြီးနောက်ပိုင်း ရည်းစားရှိလိုပေါက်တယ်တို့၊ အဖေခြေရာနင်းတယ်တို့လို နာမည်ဆိုးတွေ ထွက်လာရတဲ့အထိ လေထဲ မျောချင်သလို မျောနေလိုက်တာကို ဆိုလိုတာလား။ နောက်ထပ် ရေစီးကြောင်းတစ်ခုထဲ အဆုံးအစမရှိ လွင့်သွား တော့မှာကို ပြောချင်တာလား။

ကျွန်မ မွန်မွန်ရည်ကို ကြည့်နေပေမဲ့ အန်တီမြိုင်ကိုပဲ မြင်နေပါ တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာ မဆင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားတွေ ပြောနေတဲ့ အခိုက်မှာတော့ မွန်မွန်ရည်နဲ့ အန်တီမြိုင်ဟာ ခွဲမရတော့ဘူးလို့ပဲ။

အမေ ပြောဖူးတဲ့ ‘တစ်ခါတလေကျ မိန်းမတွေဟာ သိပ်သနားစရာ

အခါတပါး

ကောင်းတာပဲ*ဆိုတာကိုတောင် သတိရမိသေးတယ်။ ကျွန်မတော့ သနားစရာ မိန်းမ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း သနားစရာလို့ မမြင်ချင်ပါဘူး။ အခုလည်း သနားမိတာတော့ မဟုတ်ပေမဲ့ ဘယ်စကားလုံး သုံးရမှာပါလိမ့်။ အတွင်းပိုင်းအထိ မြင်လိုက်နိုင်တဲ့ စာနာမှုလား။ ကျွန်မရဲ့ သဘာဝအတိုင်း စိတ်ထဲက စကားသံတွေကိုပါ ကြားလိုက်လို့လား။

*ငါ မေးကြည့်ပါဦးမယ်*လို့ မွန်မွန်ရည်ကို ကျွန်မ ကတိပေးတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ကတိပေးသူကိုယ်တိုင် ကတိမတည်ရသေးခင်မှာပဲ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့တာပါ။

ဒီမြို့လေးကနေ သူ နောက်ဆုံးထွက်မသွားခင် အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မြန်ဆန်လွန်းအားကြီးလို့ ပြန်စဉ်းစားတိုင်း အရိပ်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်လို့ နေကြတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဦးဦးကျော် သူတို့မိသားစုဘဝထဲ ပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်။ ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ် ကြာမှ အဖေ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာတဲ့ကိစ္စဟာ သူ့အတွက် အတွင်းစိတ်မှာရော အပြင်ပန်းမှာပါ အတော် ပဋိပက္ခဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းတရားပဲဆိုတာ ကျွန်မ ဘေးကနေ ရိပ်မိ သိနေခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ ဆင်ခြေတစ်ခုနဲ့ မိသားစု ကရုဏာကို ပြန်ရယူဖို့ ကြိုးပမ်းလာတဲ့ အဖေကိုလည်း မကြည်လင်ဘူး။ အဖေကို ပြန်လက်ခံလိုက်တဲ့ အမေကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး။

ဒီနေရာမှာတော့ သူနဲ့ကျွန်မ တစ်သဘောတည်းပါပဲ။ *မကျန်းမာလည်း သူ့ဘာသာ သွားချင်ခဲ့တဲ့ အိမ်အသစ် မိန်းမအသစ်ဆီမှာ နေရောပေါ့၊ ပြန်လာစရာမှ မလိုတဲ့ဟာ၊ အန်တီမြိုင်ကလည်း ဘာလို့များ အိမ်ပေါ် ပြန်ခေါ်ရသလဲ မသိဘူး* လို့ လူကြီးသူမ ကိစ္စတွေထဲ ဝင်မပါတတ်တဲ့ကြားက အမေ့ကိုတော့ မကျေမနပ် ပြောဖြစ်အောင် ပြောမိသေးတယ်။ အမေကတော့ *ငယ်လင်ငယ်မယားကိုး သမီးရယ်၊ မမြိုင် ဘယ်လုပ်ရက်ပါ့မလဲ*လို့ တုံ့ပြန်ပါတယ်။

သားသမီးတွေက ဘယ်လိုပဲ မကျေနပ်ဘူးပြောပြော အန်တီမြိုင်ကိုယ်တိုင်က လက်ခံလိုက်တဲ့နောက်တော့ ဦးဦးကျော်ဟာ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့

တယ်။ အရင်တုန်းက အိမ်မှာ ခေါင်းမော်နေတတ်ခဲ့တဲ့ ဦးဦးကျော်တစ်ယောက် အပြစ်လုပ်ထားတဲ့ကလေးတွေလို ဟိုလူ့ဒီလူ မျက်နှာကြည့်နေရထိုင်ရပုံကို ကျွန်မ မြင်ရတာ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သနားစိတ်လည်း မဖြစ်မိဘူး။

မမညိုနဲ့ သူ့ကို တွေ့ချင်နှစ်သိမ့်ချင်တာကတစ်ဖက် ဘာလို့မှန်းမသိ အိမ်ထဲကို မဝင်ချင်တဲ့စိတ်ကတစ်ဖက်နဲ့ အစဦးရက်တွေမှာ သူတို့အိမ်ကိုတောင် ကျွန်မ တမင်ရှောင်သလို နေခဲ့မိသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်မှာတော့ မဖြစ်မနေ ရောက်ရတော့တယ်။ အဲဒီရက်ကတော့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရတဲ့ နေ့ရက်ပါ။

သူဟာ ကျွန်မကိုရော မြို့ကလေးကိုပါ ခွဲခွာတော့မယ်တဲ့။ ဦးလေး အိမ်မှာနေရင်း အလုပ်ရှာမယ်၊ ရရင် အဆောင်နေမယ်။ အိမ်ကို တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်နေမှ တစ်ခါလောက် ပြန်လာတော့မယ်တဲ့။ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်သူမှ တားမရပြီမရတော့ဘူးတဲ့။ အထူးသဖြင့် ဦးဦးကျော်ဆို တားဖို့ နေနေသာသာ မျက်နှာချင်းတောင် အဆိုင်မခံဘူးတဲ့။

ကျွန်မ ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ ပစ္စည်းတွေ ထည့်သိုပြီးနေပြီ။ ကျွန်မ သူ့ကို မတားပါဘူး။ တားဖို့လည်း ရောက်သွားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွင်းစိတ်ထဲ ကပ်ပါးကောင်လို ခိုပြီး စောင့်ကြည့်သလိုမျိုး စိတ်ကို သိခဲ့သူမို့ ဘာလို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရတယ်ဆိုတာ နားလည်နေတာကိုး။ ‘ပစ္စည်းထည့်ကုရမလား’ မေးတော့ သူ ကျွန်မကို ဘာမှ မပြောဘဲ ငေးနေခဲ့တာ အကြာကြီးပဲ။

ကျွန်မတို့ဘဝမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှည်ရှည်ကြာကြာ ငေးမောတာ အဲဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

နောက်ရက်မနက်မှာတော့ ကျွန်မ သူ့အိမ်ကို မသွားတော့ဘူး။ သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျခဲ့ရင် အဲဒီမျက်ရည်စဟာ အဝေးထွက်မယ့်ခြေလှမ်းကို အနည်းနဲ့အများ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေမှာ စိုးရိမ်ခဲ့လို့ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ မြို့အထွက် ကားလမ်းမနံဘေး သစ်ပင်ရိပ်မှာ စက်ဘီး ရပ်ပြီး အလွယ်တကူ လှမ်းမမြင်နိုင်မယ့်နေရာကနေ သူ လိုက်ပါသွားတဲ့ကားကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်ခဲ့တာပါ။ လမ်းမချဉ်းပဲ ကျန်ရစ်တဲ့အခါ တိမ်တွေကို မော့ကြည့်နေတဲ့ကြားက တားမရဆီးမရ ပြိုကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ကျွန်မ အရှုံးပေးခဲ့ရတယ်။

သူ့အရိပ် ကိုယ့်အရိပ် အပြန်အလှန် ငေးရင်းနဲ့ပဲ သူ့အရိပ် ကိုယ့်အရိပ်

အခါတပါး

မမြင်ကြရတော့တဲ့အဖြစ်ဟာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းတဲ့ အနာတစ်ခုလို ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

မြို့ကလေးကနေ သူ ထွက်သွားခါစ နေ့ရက်တွေဟာ ကျွန်မအတွက် တော့ အမေမရှိတော့တဲ့ နွေရက်တွေကို တစ်ကျော့ပြန် ကြုံနေရတာနဲ့ တူပါတယ်။

ကျွန်မဟာ သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းတွေပေါ်မှာ သွားလာနေတယ်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တွေကို လုပ်တယ်။ လူရှေ့သူရှေ့ ပုံမှန်ဖြစ်ဖို့ လေ့ကျင့်ရတာဟာ ကနဦးရက်တွေမှာ အဆင်မချောပေမဲ့ ကြာတော့ ကျင့်ယူခဲ့ရတယ် ဆိုတာကိုတောင် မေ့လျော့တဲ့အထိ အလွှာပါးဟာ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်မှာ အသားတကျ ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ စကားလုံးတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြုံးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပကတိအရိပ်အယောင်ကို ဖမ်းဆုပ်ဖို့ လွယ်ကူမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

အသားမကျသေးခင် ရက်တွေတုန်းကတော့ နေရာဟောင်းတွေကို ကျွန်မ ရှောင်ပါတယ်။ သူ့အိမ်ဘက်ကို သိပ်မသွားဘူး။ အန်တီမြိုင်တို့ မမညိုတို့ ပြောလွန်းမက ပြောရင်သာ ခဏရောက်ပေမဲ့ အရင်လို ပျော်စရာကောင်းမနေတော့တဲ့အိမ်မှာ ကြာကြာနေချင်စိတ်လည်း မရှိလှဘူး။

အဲဒီတုန်းက မပျော်တဲ့ ကျောင်းကိုတောင် ပုံမှန်သွားနေချင်တဲ့အထိ ကျောင်း မြန်မြန်ဖွင့်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးခဲ့မိသေးတယ်။ အိမ်မှာနေပြန်တော့လည်း အရိပ်တွေဟာ ပြေးမလွတ်ဘူးကိုး။ အမေရဲ့ ကော်ဖီခွက် မွှေသံ ‘ဂလောက် ဂလောက်’ဆိုတာကစလို့ ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုပ်ဟင်းရည်အထိ ကျွန်မမှာ သတိရစရာချည်းပဲရယ်။ ဒီကြားထဲ အမေကလည်း တစ်ခုခု တိုက်ဆိုင်တာလေး ကြုံလိုက်တိုင်း ‘ဖိုးသက်များ ရှိရင်..’လို့ စကားအစချီတတ်သေးတယ်။

စိတ်ကူး ပေါက်တိုင်း ‘ဖိုးသက်ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားဘူးလား’ လို့ အမေ ကျွန်မကို မေးတတ်တယ်။ မြို့က ထွက်သွားတာ တစ်လကျော်တဲ့အထိ ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင် ဆက်မလာသေးတဲ့သူဆီက သတင်းစကားဆိုတာ မရှိတာမို့ ကျွန်မ ခေါင်းပဲ ယမ်းရတယ်။ သူဟာ သူ့အိမ်ကိုရော သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့ဘူးလေ။ အံ့ဩစရာ ပြတ်တောက်

နိုင်တာပဲလို့ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနေခဲ့တယ်။

တစ်ရက်တော့ ခြံဝကနေ ‘စာလာတယ်ဗျို့’ဆိုတဲ့ စာပို့သမားအသံ ကြားတော့ ကျွန်မ စိတ်တွေ ထိတ်ခနဲ လှုပ်သွားခဲ့တယ်။ ခြံဝကို အပြေးသွားနေရင်း တွေးနေခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မဆီ စာပို့စရာ ဘယ်သူများ ရှိလို့လဲ။

စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးတွေကို မြင်တော့ လှုပ်နေတဲ့ စိတ်ဟာ အငြိမ်ကြီးငြိမ်ကျသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဗလာစာအုပ်အဖုံးမှာ နာမည်ရေးထိုးပေးတတ်တဲ့ လက်ရေးလေးတွေ၊ နံရံကပ်စာစောင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကဗျာတွေ အချောကူးပေးတတ်တဲ့ လက်ရေးလေးတွေ၊ တစ်ခါတုန်းက မွန်မွန်ရည် လာမေးဖူးတဲ့ လက်ရေးလေးတွေ။ ဒီလက်ရေးတွေကို မိုင်အတော်ဝေးဝေးကနေ ပြထားမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ သိများနေမလားပဲ။

သူဟာ စာအစကို သူများတကာ ရေးတတ်သလို နေကောင်းရဲ့လားဆိုတာနဲ့ မစဘူး။ ‘လေး...ဖုန်းဆက်ရင်လည်း ရပေမဲ့ ငါ စာရေးချင်လို့ကို ရေးလိုက်တာ’လို့ အစချီပါတယ်။

‘...ရောက်စရက်တွေကတော့ ဘာမှ အဆင်မပြေပါဘူး လေးရာ၊ ဦးလေးတို့အိမ်မှာ ငါ့အတွက် နေရာသီးသန့်မှမရှိတာ၊ ညညဆို တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်တော့မှ ဧည့်ခန်းမှာ ခုံတွေ ဘေးကပ်ပြီး ငါ အိပ်ရာခင်းရတယ်၊ မနက်ကျ အိပ်ရာလိပ် ပြန်သိမ်းပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟိုနား ကပ်နေလိုက် ဒီနားကပ်နေလိုက်ပေါ့။

ညည အဲဒီဧည့်ခန်းလေးမှာ အိပ်ဖို့ပြင်ဆင်ပြီးပြီဆိုရင် ခြင်ထောင်အမိုးကို ကြည့်ရင်း ငါ့ဘဝကိုငါ ပြန်တွေးမိတယ်။ တစ်ခါတလေကျ ငါတို့ဖြစ်ချင်တာတွေနဲ့ ဖြစ်လာတာတွေနဲ့ဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဆိုတာ လိုပဲ၊ ဒီတော့ ဖြစ်လာသမျှကို ငါတို့လက်ခံရတော့မှာလား၊ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာကို ပြုပြင်ယူလို့ရော ရသေးသလားပေါ့။ ငါ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဆိုတာလည်းမသိတော့ပါဘူး လေးရာ၊ အိမ်နဲ့ ဝေးရင် ပြီးရောလို့ပဲ တွေးခဲ့တဲ့ဟာ။ အခုကော ငါ ပျော်သလား။ ငါ တကယ် မသိဘူး။

လောလောဆယ်ကြိုနေရတဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ကတော့ ငါ အလုပ်ရဖို့ ခက်ဦးမယ်၊ ကျောင်းမပြီးသေး၊ သင်တန်းလက်မှတ်တွေ မရှိသေးတဲ့သူဟာ အလုပ်ခေါ်စာ နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတဲ့အထဲ ဝင်တိုးဖို့ ခက်ဦးမယ်။ ငါ့ဦးလေးကတော့ မပူပါနဲ့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လည်း ကလေးတွေက ငယ်သေးတော့ သိပ်အဆင်ပြေကြတာမှမဟုတ်တာ ငါ ဘယ်လောက် အားကိုးနိုင်မလဲ။ အမှန်တော့ အားကိုးဖို့လည်း လာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မတတ်သာလို့ပါ။

အခါတပါး

နင်ကတော့ ထင်မှာပဲ၊ ဒီလို ပြောတော့ ငါ နောင်တရနေမှာပဲလို့။ တကယ်ကလေ အခြေအနေကို သိနေတာကတစ်ဖက်၊ နောင်တနည်းနည်းမှရ မနေဘဲ ကိုယ် ရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းပေါ် မရရအောင် လျှောက်မယ်လို့ ရည် ရွယ်တာက တစ်ဖက်ပဲ နင် သိလား၊ ငါ ကိုယ်ပိုင်အိပ်ခန်းမရှိလည်း ကိုယ်ပိုင် အိပ်ခန်းရှိပေမဲ့ ပျော်စရာမကောင်းတဲ့အိမ်ကို ပြန်မလာတော့ပါဘူး။

“ပြန်မလာတော့ပါဘူး”ဆိုတဲ့နေရာမှာ စာကို ဆက်မဖတ်နိုင်လို့ ကျွန်မ ခဏရပ်လိုက်ပါတယ်။ တကယ် ပြန်မလာတော့ဘူးလား။ ပြန်မလာဘူး ဆိုတာ ဘယ်နှနှစ် ကြာတဲ့အထိလဲ။ တစ်သက်လုံးပဲလား...။

ကျွန်မ အသက်ရှူလို့ မဝတော့သလို ဖြစ်လာတာမို့ စာရွက်နဲ့ ယပ် ခတ်လိုက်ရတယ်။ ခဏနေတော့မှ စာကို ဆက်ဖတ်ပါတယ်။ တစ်ပိုဒ်၊ နှစ်ပိုဒ် ကတော့ သူ လတ်တလော ကျင်လည်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ပုံဖော်ပြတာပါ။

အောက်ဆုံးစာပိုဒ်ကတော့ ကျွန်မကို သီးသန့်ရည်ညွှန်းထားပါတယ်။

“နင်လည်း နေကောင်းအောင်နေဦး။ စာဖတ်ရင် သိပ်ပြီး ညဉ့်နက်မခံ နဲ့၊ မနက်မနက်ကျ ခေါင်းအုံတယ်ဆိုတာ အိပ်ရေးမဝတာတွေကြောင့်ပဲ၊ အစား အသောက်လည်း ဂရုစိုက်၊ နင် ကြိုက်တဲ့ ဆီးထုပ်တွေက နင့်ကို အားရှိစေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ နေကြာစေ့တို့ လက်ဖက်တို့လည်း အတူတူပဲ။ နောက်ပြီး ကော်ဖီလည်း လျှော့သောက်၊ ငါ ပိုက်ဆံမရှိလို့ တစ်ရက်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်ပဲ သောက်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ နင် တစ်ရက်ကို လေးခွက် လောက် သောက်နေသေးရင် ငါ့ကို တကယ် သတိရမနေလို့ပဲလို့ မှတ်ထား လိုက်မယ်...”

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်တွင် ကချင်ပြည်နယ် ဗန်းမော်ခရိုင် မိုးမောက်မြို့နယ် မန်နောင်ကျေးရွာနေ အဖ ဦးကျော်လှ၊ အမိ ဒေါ်အုန်းစိန်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ အမည်ရင်းမှာ မဖြူနု ဖြစ်သည်။

သူငယ်တန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ အ.ထ.က(၄)ဗန်းမော်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် အခြေခံပညာအထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၂၀၀၃ ခုနှစ်အထိ မန္တလေးနိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတွင် နာမည်ရင်းအပါအဝင် ကလောင်အမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုတိုများ စမ်းသပ်ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် စံပယ်ဖြူနု ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရွှေအမြုတေ၊ Teen၊ ချယ်ရီ၊ ကလျာ၊ ရနံ့သစ်၊ ခေတ်ရနံ့၊ Treasure Land၊ Faces စသည့် မဂ္ဂဇင်းများ တွင်လည်း မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရသည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံးဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သော မြောက်ဖျားက အလွမ်းရာသီကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ လက်ရှိအချိန်အထိ မြောက်ဖျားက အလွမ်းရာသီ (၂၀၁၄)၊ ခေတ်ရယ် အချစ်ရယ် (၂၀၁၅)၊ ရှေးရှေးတုန်းက ကံကော်ပွင့်တွေ(၂၀၁၅)၊ လှုပ်၍ လွင့်သောကမ္ဘာ(၂၀၁၆)၊ အလွမ်းဆိုင် (၂၀၁၈)၊ တိမ်တိုက်ကားချပ် အဝါ(၂၀၂၀) စသည့် ဝတ္ထုရှည် ခြောက်အုပ်၊ အပြန်လမ်းဘယ်မှာ လမ်းဘယ်မှာနှင့် အခြားမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ(၂၀၁၅)၊ မြို့ကလေးနေမကောင်း

ပါ ဝတ္ထုတိုစု (၂၀၁၈) စသည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်နှစ်အုပ် ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ကာ အယ်နီ (၂၀၁၆) နှင့်၊ ပါလေရာ အယ်နီ(၂၀၁၇) စသည့် ကလေးဝတ္ထုတိုစုစာအုပ် နှစ်အုပ်ကိုလည်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အပြန်လမ်းဘယ်မှာ လမ်းဘယ်မှာ ဝတ္ထုတိုဖြင့် ၂၀၁၂ ခုနှစ် ရွှေအမြုတေစာပေဆု(ဝတ္ထုတိုဆု)၊ မြောက်ဖျားက အလွမ်းရာသီ ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် သဟာယစာပေဆု၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်)၊ ပါလေရာအယ်နီ ကလေးဝတ္ထုတိုစုဖြင့် ၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသား စာပေဆု (ကလေးစာပေ) တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

လက်ရှိ ရန်ကုန်မြို့တွင် မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်ကာ စာရေးသား လျက်ရှိပါသည်။

